

SÖKAREN

NR 3

1973

LOSNUMMERPRIS 3:50 inkl. moms

1967 debuterade skolflickan Barbro Karlén som författarinna med diktsamlingen "Människan på jorden". Hon var 12 år då, men boken hade hon skrivit flera år tidigare. Nu har den sålts i 80.000 exemplar i Sverige, och den går ut i mycket stora upplagor på flera andra språk. I dag är Barbro 18 år och har gett ut nio böcker. Och manuskript ligger färdiga till minst lika många till. Nästa bok, som skall heta "200 liv", handlar om reinkarnationen. Det är så att Barbro minns flera tidigare liv, som hon levtt, bl. a. som Anne Frank.

För Göteborgs-Tidningens reporter berättar hon (artikeln inför nyårsaften):

— Förra gången jag var på jorden var jag Anne Frank. Jag kan ännu känna fasan jag kände när jag i hennes gestalt fördes till koncentrationslägret Belsen.

Judeflickan Anne Frank hade i flera år med sina föräldrar levt gömd på en vind i Amsterdam för att undgå nazisternas jedeförföljelser. Mot krigets slut blev de upptäckta och sända till koncentrationsläger. Där avled Anne 1945, innan hon fyllt 15 år. Hennes dagbok, som påträffades på vinden, där familjen bott, gavs ut och blev en bestseller, översatt till många språk, även svenska.

Om själens evolution säger Barbro:

— Vi börjar alla som materia, som ett sandkorn t. ex. Sedan blir vi växter, därefter djur och så människor. Vi återföds gång på gång — tills vi slutligen blir gudsväsen. Först då får vi den absoluta insikten om allt.

Som författarinna har Barbro Karlén lyckats — och för ett par år sedan kunde hon köpa gården Furu-
bäcken i Västergötland, där hon nu

BARBRO KARLÉN

bor med sin man, barndomskamraten Lasse Sjögren, som hon gifte sig med midsommaraften förra året. I maj väntar hon barn.

Vi fick ett samtal med hennes mor, Maria Karlén, som gärna berättade om sin berömda och nu kontroversiella dotter.

— Hon var endast två år, när hon första gången talade om att hon inte bara var Barbro... Jag ropade på

henne då: "Barbro, ta din pappa i handen så att du inte blir överkörd, när du går över gatan!" Då sa hon till mig: "Jag heter inte Barbro, och pappa är min pappa bara denna gången... men du får säga Barbro ändå." "Men vad heter du då, om du inte heter Barbro?" "Jag heter Anne."

— Jag brydde mig inte så mycket om detta, utan tänkte att det var

någon sån där idé som småbarn kan ha.

— När hon var fyra år, försökte hon berätta för mig om sina tidigare liv — hon minns flera. Då blev jag rädd att det var något fel med mitt barn, så jag tog henne till en psykiater. Men han var lika okunnig som jag på det här området. Han slog bort det och sa att "hon kan ha en otrolig fantasi".

— Vid sex års ålder började hon skriva dikter, t. o. m. på olika språk, fastän hon ju normalt inte kunde mer än svenska. Då undrade jag: "Vad kan detta vara?" Så började hon i skolan och träffade efter några år en lärare, Atle Burman, som förstod att Barbro var något enastående, och han samlade ihop alla dikter och uppsatser som hon skrev. En dag sa läraren till mig: "Det här är alldeles fantastiskt: Barbro har berättat för mig att hon minns att hon levat flera gånger tidigare." Jag ville få honom att inte tala vidare om saken, för jag tyckte det var stor skam att en sådan österländsk "irrlära" — som jag då betraktade återfödelseläran — kunde ha slagit rot hos ett barn här uppe i Sverige. Men läraren var fascinerad och sa att han själv hade tanken att vi människor återföds och att Barbro uppgifter nu stödde den. Barbro berättade för honom att de kände varandra från ett tidigare liv, då de hade varit syskon.

— När Barbro var tio år besökte vi — hon, min make och jag — Amsterdam. Jag kände ju till att hon talat om att hon varit Anne Frank, fastän jag inte fäst något avseende vid det, men min make visste ingenting. När vi satt på hotellet, sa min man: "Det var så sant, Barbro ville ju komma till Anne Franks hus. Jag skall gå och tala med portieren att han skaffar oss en taxi." Barbro föreslog då att vi skulle gå till fots, vilket möttes med skratt, eftersom vi ansåg att vi inte själva skulle kunna hitta dit. "Jo, jag hittar", sa Barbro. "Visst, vi går, så får vi se om du hittar", svarade jag — och så gav vi oss iväg. Och flickan ledde oss den genaste vägen till Anne Franks hus. Vid en tvärgata, sa hon: "Därborta till höger ligger det." När vi så stod där utanför och såg att det verkligen var Anne Frank-muséet, blev min make alldeles chockad. Han blev illamående och sa att det gick runt i magen på honom.

Ni tror att vad Barbro berättar om tidigare liv är sanning?

— Till en början gick det bara inte in i mitt huvud att min egen flicka skulle ha kunnat vara någon annans dotter tidigare. Och jag var rädd för allting som luktade österländsk religion och spiritism. Men nu, när jag tänker på de bevis som Barbro har gett, framför allt när hon ledde oss till Anne Frank-huset, kan jag inte annat än godta hennes uppgifter.

Hur reagerar Barbro många läsare, som har tyckt om hennes böcker?

— Det är ju så att böckerna är mycket sålda bland frireligiösa. Några som till nu varit intresserade av henne och stött henne, har baktat ut, sedan hon gjort dessa avslöjanden om sina tidigare liv. Men hon har också anhängare bland de frireligiösa, som säger att "vi förstår att vad du berättar är sanning, men den sanningen hör inte hemma i våra kretsar; vi vågar därför inget säga om den".

— En del religiösa menar att det är en ond anda i Barbro, att hon är ett djävulens redskap. Det är många som talar illa om henne, men själv är hon fullkomligt likgiltig för både klander och beröm. Hon arbetar bara målmedvetet för en bättre värld genom att få ut de gudomliga sanningarna. Sanningen om åter-

födelsen har hon lindat in i sina sagor för att tiden inte varit mogen att tala i klartext. Men nu har hon ansett att tiden är inne, och i en intervju för redaktör Börje Ång i Göteborgs-Tidningen har hon öppet berättat om sina minnen av ett liv som Anne Frank.

Läser Barbro mycket om reinkarnation?

— Nej, aldrig någonting. Hon undviker det medvetet för att inte påverkas av andras tankar och idéer utan kunna ösa helt och hållet ur sin egen källa.

Tror Barbro på kristendomen?

— Ja, hon säger att kristendomen är den enda absolut korrekta läran, så som Jesus lärde den. Han förkunnade reinkarnationen, läran om sådd och skörd, men detta har sedan rensats bort ur bibeln. Jesus kom till jorden inte för att bära våra synder utan för att sprida ljus och sanning bland de arma människorna. Jesus är gudomlig, och han hade inte behövt födas på jorden, om han inte själv hade velat. Men han är inte någon enstaka företeelse, utan så som han är, skall vi alla i sinom tid bli, när vi hunnit tillräckligt långt i vår andliga utveckling genom inkarnationernas rad. Barbro säger också att Jesus och Buddha är samma anda — och

jungfru Maria och Buddhas moder är också samma.

— Men Barbro har ingen aggressiv inställning till människors olika slag av tro. Hon har en mjukhet och ödmjukhet inför deras tro och respekterar den. Barbro anser att det finns sanningar i alla religioner och att religionerna är bra på så vis att de ger tröst och styrka, var och en på sin speciella nivå.

Barbro följande lärare, Atle Burman, berättar för oss att han träffade henne, när hon var nio år gammal. I en skolskrivbok fick han se något som hon med barnsliga bokstäver skrivit, när hon var sju. Det var orden "Vi går i skolan för att lära oss läsa och skriva och räkna. Men vem lär oss att leva?" Läraren blev "omskakad" av barnets visa funderingar. Han märkte sedan att hon brukade skriva på lappar, som hon därefter kastade bort. Då talade han med henne och lyckades få henne att ge lapparna till honom i stället.

Burman:

— Jag läste upp, vad Barbro skrivit, för eleverna i klasser, där jag undervisade, och märkte vilken verkan det hade. Den värsta busklass kunde sitta knäpptyst och lyssna. Och inte nog med det — sen började de också, så att säga, tänka i hennes anda.

Burman säger att Barbro pappa fortfarande inte kan tro på återfödelsen men att mamman numera gör det. Själv var Burman "med på noterna", eftersom han själv hade haft tankar om reinkarnation; och sedan han träffat Barbro, blev han helt övertygad.

— Hennes mamma berättade saker som verkligen fick mig att tänka. Redan som tvååring hade hon sagt: "Vi kommer igen som blomorna, mamma!" Det tyckte väl inte modern var så märkvärdigt, men för mig blev det ett mene tekel.

— När jag första gången fick höra talas om hennes tidigare liv, var jag bjuden på middag i hennes familj. Vi skulle äta bruna bönor, men Barbro vägrade och vägrade enständigt. Sen talade hon om för mig i förtroende, att det berodde på ett tidigare liv! Då var Barbro tio år gammal. Nu är det så att i sin andra bok säger Anne Frank att hon aldrig mer kommer att kunna äta bruna bönor!

Burman omtalar också att han kommer ihåg hur chockad särskilt fadern var, när familjen kom tillbaka

från resan till Holland, då Barbro visat vägen till Anne Franks hus i Amsterdam.

Reinkarnationsidentifieringen med Anne Frank är inte Barbro enda. Men det är den enda som hon f. n. vill nämna för offentligheten. Vårt material ger således bara upplysningar om en del av det hela. Att få ett samtal med den intressanta flickan själv har varit omöjligt. Men hon har gett intervjuer för Min värld och Allers, vilka torde publi-

ceras ungefär vid samma tid som detta nummer av Sökaren.

Vi hoppas och tror att Barbro i en nära framtid vill ge mer fullständiga upplysningar om sina reinkarnationsminnen och andra parapsykologiska upplevelser, som hon haft. Veldig bra vore om hon ställde sig till förfogande för studium i vetenskaplig anda, t. ex. av vår medarbetare Nils-Olof Jacobson, vilken torde vara den forskare i Sverige som är bäst insatt i reinkarnationsproblematiken.

LJUSMEDITATIONER

Egna och samlade

av OLLE WEDHOLM

1. Du lilla ljuslåga, du är livsmysteriet i miniatyr, värmande och vägledande genom offret av din form!
2. "Det är bättre att tända ett ljus än att förbanna mörkret." (Kinesiskt ordspråk)
3. Man måste själv brinna för att kunna tända andra, lär oss tändstickan.
4. En ljuslåga kan skingra mörkret, men mörkret kan aldrig släcka ett ljus.
5. Med ett ljus kan man tända hur många ljuslågor som helst utan att det ursprungliga ljuset förlorar i styrka.
6. Ju intensivare en låga brinner desto mer ger den av ljus och värme, precis som solen, som ju mer den ger av ljus och värme desto intensivare lyser den. Detta är givandets och kärlekens lag: man berikas genom att ge!
7. Ljuslågan ger ljus och värme, vilket på det andliga planet, enligt Emanuel Swedenborg, motsvaras av sanning och kärlek.
8. Från den synbara lågan led oss in i ljusets väsen upplysande vårt eget inre!
9. Mätte lågans ljus och värme återspeglas i vårt eget inre som sanning och kärlek, därmed höjande oss en ljusoktav, från kropp till anda!
10. Ljusets väsen är visdom, konceptionen av sanning och kärlek.
11. Medvetandet är det ljus som klarlägger förhållandena och tingen.
12. Man skall icke sätta sitt ljus under en skäppa, är det sagt. Det innebär, ävenledes enligt Emanuel Swedenborg, att man icke skall låta sitt medvetande begränsas av den mätbara världen.
13. "I skolen vara ljuslågor för eder själva", lärde Buddha. Därmed blir vi även ljusbringare för vår omgivning enligt ljusbärarnas lag.
14. Låt mig vara som ljusets böjda veke på vilken Din låga brinner förintande min begränsning!
15. Det i n r e ljuset, i tystnad och stillhet, är vägledningens anda i livet, såsom kväkarna lär.
16. Ljuslågan brinner nedifrån och uppåt, men kan endast tändas — uppfifrån.
17. Låt mig bli en låga av Ditt ljus, som tänder andra!
18. Allt genomlysande ljus är universellt och vertikalt. Det går över fler oktaver.
19. "I ären alla ljusets barn" (1 Tess. 5:5), vilket innebär, att vi alla har m e d v e t a n d e, vilket är anden eller g u d s g n i s t a n i oss.
20. Vi skulle icke uppfatta ljuset, om det ej fanns inom oss, i vårt eget medvetande, som inre ljus. Ljusupplevelsen är ett resultat av kontakten mellan den yttre och den inre ljusvärlden.
21. Må ljusvännernas krets vidgas till en universell ljuskrets avslutande alla i sanning och kärlek!

BAHA'I

EN MISSIONERANDE, ICKE-KRISTEN RELIGION

Några anteckningar av Thomas K:son Hultberg

Följer man i Chicago Michigan-sjön norrut genom förstaden Evanston förbi det vackert belägna Northwestern University och åker över gränsen till grannstaden Wilmette, möts man av en syn som för tankarna till Orienten. På västra sidan av Sheridan Road, den numera hundraåriga allfarvägen utmed Lake Michigan, reser sig en väldig, bländande vit, kupolformad byggnad. Det är Baha'i House of Worship, baha'i-religionens huvudtempel i U.S.A., som togs i bruk 1 maj 1931. Slutgiltigt färdigställt i maj 1953 utgör det ett vallfärds mål för människor från olika delar av världen.

Hörnstenen till templet i Wilmette lades i maj 1912 av den unga världsreligionens andre ledare 'Abd al-Baha' (1844 — 1921) som var äldste son till religionens grundare, Baha' Allah (1817 — 1892).

Baha' Allah (Guds strålgång) vars egentliga namn var Mirza Husain Ali Nur, anslöt sig vid 1800-talets mitt till rörelsen kring 'Ali Muhammad (1819 — 1850). Denne märklige man kungjorde från år 1844 tron på sig själv såsom Bab (port) d. v. s. en förmedlare mellan de troende och Mahdi, den inom islam väntade messianske gestalten. Sedermera kom han att uppfatta sig själv som denne Mahdi och gjorde anspråk på att i sig förkroppsliga inte blott Koranen utan allt vetande. På denna tid fanns inom den shi'itiska riktningen imamiterna i Persien en stark tro på att "den utlovade" snart skulle komma. Denna tro var särskilt stark i Sheykhi-sekten, vars ledare före sin död sände ut alla sina lärjungar över hela Persien för att uppleta den väntade. Det var för en av dessa lärjungar som Bab den 23 maj 1844 uttryckte sina messianska anspråk.

Babs skrifter är talrika, och många manuskript är bevarade. Bland dessa skrifter finns tolkningar av och kommentarer till koranverser, böner, tal, förmaningar och varningar samt utläggningar av

läran om den gudomliga enheten. Bayan (förklaring) var den nya förkunnelsens heliga bok. I denna upphävde Bab åtskilliga lagar och bestämmelser, bl. a. med hänsyn till bön, äktenskap, skilsmässa och arv, vilka ersattes med andra lagar. Han fasthöll tanken att Muhammed var en Guds profet, vars epok fullbordades 1844, då Bab själv kungjorde sitt budskap. Å andra sidan omtalar Bayan i vid utsträckning den uppen-

barelse, som skall avlösa Babs och lovsjunger "den som Gud skall uppenbara".

Historiskt sett reformerade Bab islam och grundade en ny religion med egna trosuppfattningar, dogmer och föreställningar om ett nytt samhälle. Gud är en, och Bab är den spegel i vilken han reflekteras och i vilken alla kan betrakta honom. Babs efterföljare spred sin mästares läror och ådrog sig den muslimska

Baha'i-templet i Wilmette, Illinois, USA.

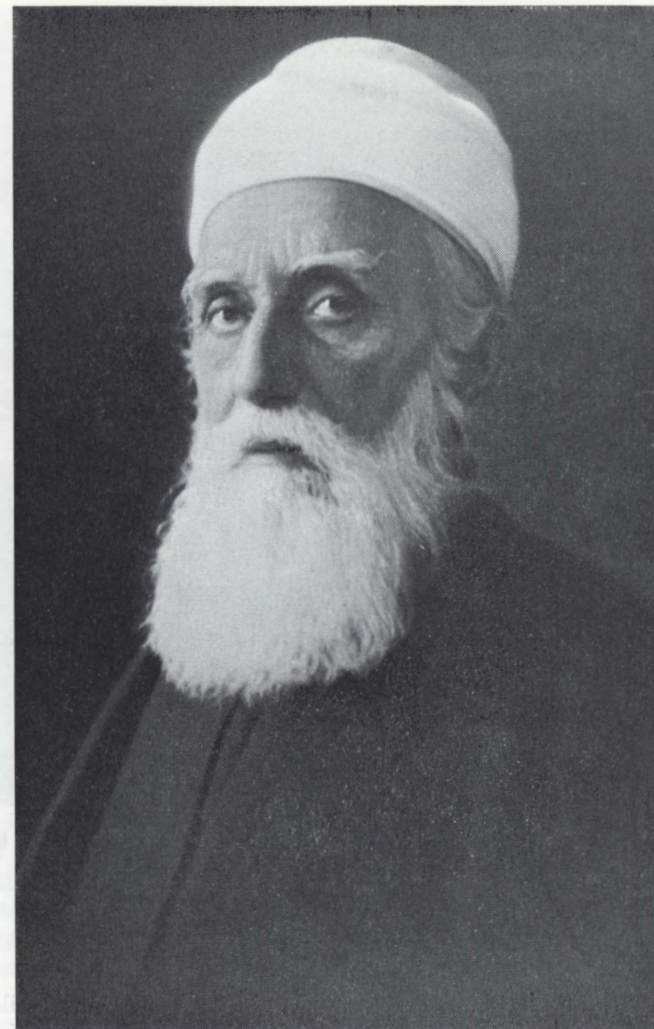
befolkningens misshag. De förföljdes, och Bab själv fängslades och dog martyrdöden 1850.

Efter Babs död uppstod en schism mellan halvbröderna Baha' Allah och Mirza Yahya Nuri, vilket ledde till en splittring av Babs anhängare i två sekter, azalier och baha'ier: den förra — under Mirza Yahya Nuris ledning — som traderar mästarens rena lära, utgör numera ett ringa fåtal; den senare, som uppfattar Bab blott som en förelöpare till Baha' Allah, har blivit spridd över hela världen.

Under Babs tid spreds ej lärjungaskaran utanför Persien och Irak. Men efterföljarna, baha'i, steg genom Baha' Allah över dessa gränser. Den unga tron uppvisade redan i sin tidigaste början en världsreligions prägel och den vann insteg i ytterligare några islamiska länder från Indien i öster till Turkiet och Egypten i väster.

Baha' Allahs läror, som något modifierade Babs, är i starkt koncentrat följande: Ett rätt leverne består i att ej skada någon, att älska varandra, att bära en oförrätt utan harm, endast betrakta det goda, vara ödmjuk och bistå sjuka. Dessa principer röjer inflytande från kristet tänkande, som Baha' Allah var förtrogen med. Det yttersta målet, som är universell fred, skall åstadkommas genom att alla människor omfattar baha'i.

Denna religion, som saknar både prästerskap och ceremoniel, förbjuder asketism, eftersom den anser att människan skapats till lycka. Baha'i-religionens strävanden brukar sammanfattas i tolv punkter i vilka sägs att den förkunnar mänsklighetens enhet, hävdar principen om ett fritt och oberoende sökande efter sanningen, erkänner Guds och Hans profeters enhet, lär, att religionens fundamentala syfte är att befrämja endräkt och harmoni, fastslår, att religionen måste överensstämma med vetenskap och förnuft, inskräpper principen om jämlikhet mellan man och kvinna, kräver frigörelse från alla slag av fördomar och vidskepelse, kan upprätta och bibehålla universell fred genom därför nödvändiga institutioner, förfäktar universell obligatorisk skolutbildning, hävdar, att extrem rikedom och extrem fattigdom bör utplånas,

'Abd al-Baha'

rekommenderar antagandet av ett internationellt hjälpspråk, förutsätter bildandet av en internationell domstol som medel att skapa ett fredligt, framåtskridande och universellt samhälle.

Baha'i i västerlandet

Baha'i-religionens första offentliga framträdande på amerikansk mark skedde i samband med The World's Parliament of Religions i Chicago 1893 — strax efter Baha' Allahs frånfalle. Året därpå slog sig en syrisk läkare ned i Chicago och började där, liksom i New York och några andra större städer, sprida Baha' Allahs läror. Få år därefter finner vi de första baha'ierna i Frankrike — amerikanska baha'ier troende som slagit sig ned i Paris. Den 10 december 1898 kom den första gruppen västliga pilgrimer till Akka, som jämte det närliggande Haifa sedan 1868 varit baha'i-religionens världsentrum. Dessa pil-

grimers personliga möte med 'Abd al-Baha' blev av stor betydelse. I enlighet med ledarens uppmaning lyckades det västerländska baha'ier att i Paris grunda det första baha'i-centrat på den europeiska kontinenten samt utveckla en viss verksamhet i England.

Sedan 'Abd al-Baha' år 1908 hade återfått friheten efter flera års fängelse, företog han från september 1910 tre stora missionsresor, först till Egypten, därefter till Europa, där han besökte London och Paris, och slutligen till New York, dit han anlände 1912. I åtta månader reste Baha' Allahs son från kust till kust, besökte Amerikas största städer och talade i en rad evengeliska kyrkor, i synagogor och inför olika sällskap. Från New York seglade han till Europa, där han besökte England, Frankrike, Tyskland, Österrike och Ungern. Den 5 december 1913 anträdde han i Paris återfärden till Palestina.

Vy från Haifa, Israel, med Babs tempel i mitten.

De första baha'i-missionärerna i Sverige

En svensk-amerikanska, Louise Melander-Erickson, fick vid grundläggningen av templet i Wilmette 'Abd al-Baha's uppdrag att "ta ett spadatag för Sverige och Norge". 1908 gjorde hon sin första resa till hemlandet. Hon stannade inte länge den gången, ty "mörkret var alltför nedslående", men vid flera senare besök arbetade hon för spridandet av sin tro i Sverige.

Louise Erickson är att betrakta som den första baha'i-pionjären i vårt land. Hon var från Månstad (Tranemo) i Västergötland, född 1871, och hade som 15-åring emigrerat till U.S.A. — 1949 bosatte hon sig åter i Sverige. Enligt ledaren Shoghi Effendis instruktioner sålde hon sin egendom i Brooklyn, New York, och slog sig ned i Göteborg.

Jämnårig med Louise Erickson var Sveriges andra baha'i-pionjär, svensk-amerikanen August Rudd från Östervallskog i Värmland. Bosatt i Kenosha, Wisconsin i U.S.A. kom han i kontakt med Baha' Allahs lära. Uppfylld av en innerlig önskan att i sitt hemland få bli en pionjär för baha'i, vände han sig till 'Abd al-Baha'. I ett brev till ledaren, som då levde i Palestina, framförde

han sin önskan. Denna villfors, och år 1920 bosatte han sig i Boviken, Östervallskog i Värmland. I sina strävanden med översättning av samfundets litteratur fick han god hjälp av en ung lärarinna, som sedermera blev hans hustru. Även Anna Rudd erhöll 'Abd al-Baha's uppdrag att vara "en säningsman" i Sverige.

Efter blott några års vistelse i sitt fädernesland gick August Rudd bort. Strax efter hans frånfalle gästade Louise Erickson den nyvordna änkan. Ett intressant exempel på hur man sökte sprida sin tro är en händelse, som Mrs. Erickson själv omvittnat. Vid det tillfälle hon besökte änkan Rudd, tog Mrs. Erickson ett persontåg från Boviken till Oslo, och vid varje station steg hon av och delade ut baha'i-litteratur.

Anna Rudd ingick ett nytt äktenskap och flyttade till Villa Östervik i Rämnen, Värmland. I samarbete med Louise Erickson utgav hon där år 1932 på eget förlag J. E. Esslemont, Bahá-o'lláh och den nya tidsåldern. Vid den tiden förelåg på svenska, förutom de redan nämnda skrifterna, foldern Ljus över världen jämte flera småskrifter översatta eller författade av Anna Rudd. De var tillgängliga i bokhandeln

eller hos fru Rudd-Palmgren på Sveriges Baha'i-Center i Rämnen. Vidare utförde Rudd-Palmgren en översättning av Baha' Allah, The Book of Ighan, som 1936 utkom i Helsingfors under titeln Övertygelsens bok.

1934 fick vårt land motta två av pressen uppmärksammade besök av baha'i-medlemmar. Det var Mrs. Nellie Stevison French från Pasadena i Kalifornien, U.S.A., och den namnkunniga globetrottern miss Martha Root. Denna amerikanska var en av de ivrigaste och mest framgångsrika missionärerna. Hon reste rastlöst över kontinenterna och spred kännedom om sin tro.

Redan år 1927 hade Martha Root gästat vårt land, varvid hon bl. a. uppvaktat borgmästare Carl Lindhagen i Stockholm och ärkebiskop Nathan Söderblom. 1934 kom hon som deltagare i en esperantokongress, som hölls i Stockholm. Den 10 augusti hölls en baha'i-esperantosession i vilken miss Root deltog, liksom en av esperantismens förgrundsgestalter, miss Lydia Zamenhof.

Martha Root talade inför många auditorier under sin vistelse i Sverige och uppvaktade bl. a. ärkebiskop Erling Eidem. Något av den

trosvisshet, som präglade denna missionerande journalist, återfinns i några rader i hennes dagbok: "Att den Helige Andes vindar blåser beror inte på våra arma fysiska kroppar, Gud vare tack, utan på Bahá'u'lláhs godhet."

Fortsatt mission i Sverige

På uppdrag av baha'is europeiska undervisningskommitté utsände samfundet i U.S.A. år 1947 två amerikanska missionärer till Sverige. I mars anlände Mrs Alice P. Dudley och svensk-amerikanskan Jennie Otilia Anderson, bördig från Gammalkils i Östergötland. Den första tiden bedrevs ett nära samarbete med Esperantistföreningen i Stockholm liksom med Kvinnoföreningen Fred och Frihet. Baha'i-medlemmar inbjöds att tala kring sin tro, och här vanns nya anhängare. Man höll även möten med föredrag på olika pensionat och hotell.

Sommaren 1947 utvecklades en intensiv verksamhet. Man mottog besök av flera prominenta baha'ier. Den främsta av dem var kanske miss Edna True, ordförande i den europeiska undervisningskommittén med uppgift att leda missionsverksamheten i tio länder, däribland Sverige. Under ett möte på Grand Hotel i Stockholm gav miss True riktlinjer för rörelsens arbete i Sve-

rige. Hon poängterade då, att tron inte skulle spridas genom stora möten, utan små samkväm vore mer fruktbart.

Långsamt ökade antalet i Sverige mantalsskrivna baha'ier. I oktober 1947 var de sju personer. En länge efterlängtat milstolpe uppnåddes under Ridwan-festen 1948, då Stockholmsgruppen kunde bilda det första andliga baha'i-rådet i Sverige. Det skedde hemma hos Sigvard Håkansson, som blev rådets förste ordförande. Man räknade vid det tillfället tio medlemmar.

I början av 1948 erhöll de svenska baha'i-anhängarna ett brev från Shoghi Effendi, 'Abd al-Baha's släkting och efterträdare. Där stod bl. a.: "Skottet är litet och vekt, men det skall växa till ett kraftigt träd, som kommer att kasta sin välsignande skugga över Sverige. I den utsträckning som vi gemensamt och kärleksfullt vakar över det, kommer det att växa och frodas. Själva livsluften hos denna tro är den kärlek och endrökt som råder bland dess efterföljare; och för Sakens beskydd måste var och en vara villig att offra personliga känslor och åsikter för samfundets bästa!" Med den appellen för ögonen nedlade vårt lands baha'i-missionärer ett hängivet arbete.

Baha'i-religionens tredje inter-

nationella undervisningskonferens hölls i Stockholm 21—26 juli 1953 i Medborgarhuset. Konferensen planerades och genomfördes av den europeiska undervisningskommittén. Edna M. True, kommitténs ordförande, presiderade över deltagare från de nationella andliga råden på de brittiska öarna, i Tyskland, Österrike, Italien, Schweiz och U.S.A. Antalet deltagare var 377, representerande trettio länder. Ugo Giachery representerade Shoghi Effendi och föredrog dennes budskap riktat till konferensen. Budskapet drog upp riktlinjerna för en år 1954 påbörjad tioårsplan för spridande av tron, vilken av ledaren betecknades som "en stor vändpunkt" i Europa och "öppnandet av en period av andlig pånyttfödelse".

Under 1950-talet ökade baha'is medlemsantal i Norden. 1957 kunde man bilda ett för Norden gemensamt regionalt råd. I samband därmed utgavs den första svenskspråkiga baha'i-tidskriften, kallad Nordisk Baha'i-bulletin. Den utkom till 1961, då Finland kunde bilda ett eget nationellt råd (vartill krävs att inom landets gränser finns minst fyra lokala råd). Det gemensamma råd, till vilket Sverige hörde, blev nu skandinaviskt, och tidskriften omdöptes följdriktigt till Skandinavisk Baha'i-bulletin. Under 1950-talet tillkom

Internationella Baha'i-arkivet på berget Karmel i Haifa.

Sveriges tredje lokala råd med säte i Västerås, och det fjärde bildades i Uppsala 1960. Därmed uppnåddes det minimiantal lokala råd som krävs för att ett nationellt andligt råd skall kunna komma till stånd.

I maj 1962 kunde lokala rådsrepresentanter välja Sveriges första nationella, andliga baha'i-råd. Nio medlemmar ingår i rådet, vars arbete leds av en ordförande. Arbetsordningen är strängt demokratisk, och alla beslut fattas gemensamt vid månatligen återkommande sammanträden. 1962 bildades nationella råd även i de övriga skandinaviska länderna. Därmed upphörde den för Skandinavien gemensamma tidskriften, som för Sveriges del ersattes med Baha'i-nytt. — Samfundets tidskrifter är ej tillgängliga för allmänheten.

En världsreligion på frammarsch
Missionssträvandena har varit

starka på alla kontinenter men gett skilda resultat. I Sydostasien steg antalet lokala andliga råd från två till 530, medlemsantalet från trettio till mer än 50.000. I Indien fanns år 1960 blott 850 baha'i-troende organiserade i 58 samfund och 35 grupper; tre år senare hade antalet stigit till 65.355 utgörande 675 samfund och 1341 grupper. Framgångarna i Afrika och Latinamerika var lika anmärkningsvärda — endast Nordamerika infriade inte förväntningarna. Samfundet i U.S.A. utrustades redan tidigt med det speciella uppdraget att missionera i Europa. Utvecklingen här gick dock långsamt, och i en skrivelse till Europas femton nationella andliga råd fastställdes att denna kontinent låg mycket långt efter och att de svaga samfundet var i stort behov av hjälp. Medan i Fjärran Östern och Afrika tiotusentals nya själar vanns, uppnådde de enskilda europeiska länderna blott två- eller tre-

siffriga tal.

Det är från svenska baha'ier omvittnat, att Norden är ett hårdarbete missionsfält. En medlem i Sveriges nationella andliga råd, dansken John Nielsen, yttrade i en intervju, att utvecklingen i Norden dock går gynnsamt framåt men fortare i Finland. Mot bakgrunden av de stora framgångarna i u-länderna, drog han den slutsatsen att ju större välståndet är, desto trögare går värvningen av nya själar.

Baha'i-samfundets adress: Matilda Ljungstedts väg 27, 122 35 Enskede.

Anm. Artikelförfattaren, Thomas K:son Hultberg, Uppsala, är religionshistoriker. Hans lic.avhandling behandlar några ickekristna religioner i 1900-talets Sverige, nämligen hinduismen, buddhismen, islam och baha'i. För närvarande arbetar han på en doktorsavhandling om buddhismen i Norden.

VARFÖR BAHAI?

Tre SM-intervjuer

Paul Öjemark

— Tre grundprinciper i baha'i-religionen är tro på Guds enhet, religionernas enhet och mänsklighe- tens enhet. Med *Guds enhet* menas att det finns en enda Gud, Skaparen-Upprätthållaren av universum. Gud är något för oss människor fullständigt ofattbart, som finns bakom och inom allt. Med *religionernas enhet* menar baha'i att det finns en enda religion, vilken stegvis har uppenbarats för mänskligheten genom de stora profeterna, som direkt har inspirerats av Gud. Den senaste av gudsmanifestationerna är Baha'u'llah, och bland de tidigare som vi känner till är Krishna, Moses, Buddha, Zarathustra, Jesus och Muhammed. *Mänsklighe- tens enhet* är enligt baha'i det stora samhälleliga målet i vår tidsålder.

Om baha'i erkänner alla religioner som sanna uppenbarelsen i Guds stegvisa upplysning av mänsklighe-

ten, finns det då enligt er uppfattning inga falska religiösa läror?

— Sanna religioner är de som ger goda frukter, och det gör alla de stora religionerna, om de fattas på rätt sätt; dessa är således i samklang med Guds vilja, med Guds plan för mänskligheten, varför de ingår i den enda Religionen. Världsreligionerna innehåller allt vad de olika tidsåld- rarnas och världsdelarnas män- niskor har behövt för att utvecklas till andliga varelser under jordeli- vet.

Ni baha'ier tror ju inte på reinkarnationen. Menar ni att livet på jorden är vårt första liv, då vi ursprungligen blir till?

— Ja, detta livet är det första, där vi har individualiserats. Vid fö- delsen här blev vi till liksom drop- pen ur havet.

Och droppen fortsätter sedan att vara en droppe, skild från havet?

— Ja, det gör den. I evighet ut- vecklar den ständigt de obegränsa-

Paul Öjemark

de, andliga möjligheter som den har inom sig. Livet på den här planeten är en liten bit av vårt oändliga liv,

vilket fortsätter i andra former i riktning mot Gud. Människans upp- gift, så som Baha'u'llah och andra gudsmanifestationer har angivit den, är att utveckla sig, rena sig, så att kärleken får allt större plats inom henne. "Älska din nästa mer än dig själv!" säger Baha'u'llah.

Baha'ierna har ju ett stort intres- se för fredsfrågan, eller hur?

— Ja, det hänger samman med vår idé om mänsklighetens enhet, medvetenheten att det, djupast sett, bara finns en enda mänsklig ras. Vid skapandet av ett världssamhälle, som garanterar en fredlig utveck- ling, måste grunden först läggas i människornas sinnen, så att de er- känner mänsklighetens enhet och inte främst känner lojalitet med nå- gon begränsad grupp utan med hela mänskligheten.

Hur verkar baha'i-samfundet för fred och enhet?

— Vi har uppmuntrat idéer som Nationernas Förbund, Förenta Nationerna och andra internationel- la rörelser. Det internationella baha'i-samfundet har ställning som konsultativ medlem av det ekono- miska och sociala rådet i FN. Men först och främst främjar vi freds- och enhetsidén genom att informera om baha'i, som vi menar ger den fas- ta grunden för individen att stå på för att förstå sitt samband med hela mänskligheten.

Varför blir man just baha'i?

— Baha'u'llah sade sig vara den gudsmanifestation som i tidens ände är utlovad i kristendomen och i de andra religionerna. Han är med andra ord återkomsten av Kristi andliga verklighet. Baha'u'llahs budskap är också förutsättningen för att mänskligheten skall kunna ta sig ur den krissituation vari den i dag befinner sig. Mitt fördjupande i hans ord har gjort mig övertygad, på alla de plan i mitt väsen med vilka jag kan uppfatta verkligheten, att hans uppenbarelse är riktig.

Baha'u'llahs budskap är oändligt rikt och fullödigt även jämfört med vad som förmedlats av tidigare gudsuppenbarare. Detta beror dock inte på att han var överlägsen des- sa, utan på att Guds ord har anpas- sats till mänsklighe- tens ökade för- måga att förstå.

Hur många baha'ier finns det?

— Åtskilliga miljoner i hela värld- en. I Sverige finns det f. n. baha'i- er i 60—70 kommuner. För att ett lokalt råd skall kunna bildas måste det finnas 9 medlemmar i en kom- mun. Det finns nu 10 lokala råd i Sverige.

Hans Odemyr

Vad är det centrala i baha'i-reli- gionen?

— Kärnan är tron på Gud. Vi tror på en Kraft, som vi kallar Gud — det är ett arbetsnamn. Vi kan inte närmare beskriva den, men vi tror att den vill något med oss, har nå- got att säga oss, vill att vi skall leva på ett visst sätt. Och vi tror att den Kraften meddelar sig med oss män- niskor då och då under historiens lopp.

Vi anser att det bara funnits en enda Religion, fastän vi gett den skilda namn efter de olika guds- profeter som uppenbarat den i olika tider och områden, varvid förkun- nelsen alltid anpassats efter män- niskornas förmåga att förstå. För vår tids människor har Religionen uppenbarats av Baha'u'llah.

Vad är då religion?

— Inte yttre former och åthävor, knäppta händer och böjda huvuden. Det enda som har med religion att göra är tro på Gud och hur vi män- niskor är mot varandra, hur vi tän- ker och handlar.

Men det finns ju också en religiös metafysik?

— Kärnan i alla religioner är tro på en högre kraft, Gud, samt att i denna tro göra gott mot sina med- människor — i enlighet med det eviga, oföränderliga kärleksbudet. Förutom detta väsentliga har det i olika tidsåldrar getts skilda bud i olika frågor, och dessa har sedan människorna fäst sig vid och tagit upp som något väsentligt i sin reli- gion och hållit fast vid, varvid många gånger den verkliga kärnan, tron på Gud och kärleksbudet, mer eller mindre skymts bort.

Vad lär baha'i om livet efter det- ta?

— Baha'i-tron säger att jordelivet är en förberedelse för det verkliga, andliga livet, som börjar på "andra sidan". Om det livet har vi inga de- taljerade informationer att ge, och några bevis för att det existerar finns inte. Men vi har profetens ord.

Hur kommer det sig att man väl- jer just baha'i-tron som sin livs- åskådning?

— Jag för min del tyckte att ba- ha'i-religionen saknade de fördo- mar som många av de andra religiö- sa riktningarna hade. Den var all- mänmänsklig, den uteslöt inga grup- per som "förtappade", "syndare", "otrogna", utan visade på en enhet och helhet, som var säregen bland religionerna. Avgörande för mig var också tron på ett liv efter detta. Det

klargjordes att vårt jordeliv är en viktig förberedelse för ett komman- de, andligt liv. Vi har en uppgift här, och vi skall fylla den på bästa sätt, ty jordelivet leder vidare till liv i andra former.

Tron på ett liv efter detta grundar ni den på de parapsykologiska forsk- ningarna?

— Nej, vi grundar den på profe- tens ord.

Med vilken auktoritet talade då Baha'u'llah? Hur fick han sina in- formationer?

— Han talade som profet, inspire- rad av Gud. Vi kommer här åter fram till den yttersta orsaken, som vi inte närmare känner men som vi kallar Gud. Enligt vår tro är Baha'u'llah Guds språkrör för vår tids människor, precis som Jesus var det för sin tids människor. Man kan också skilja på större och mindre profeter. Swedenborg t. ex. nämns av Abdu'l-Baha som en bland de mindre profeterna, en som hade fått en glimt av sanningen.

Finns det inga falska profeter?

— Jo, det finns det.

Nämn några!

— Det kan jag inte. Men alla som leder människorna bort från Guds väg kan väl kallas "falska profeter".

Vi har ju "profeter" som Mary Baker Eddy, Joseph Smith och George Fox t. ex.

— Jag tror att dessa hade en del av sanningen.

Men är det inte svårt att känna

Baha'u'llah-citat:

Du må veta att i varje tids- ålder, varje religionsepok, alla gudomliga bestämmelser blir förändrade och omformade i enlighet med tidens fordringar, alla utom kärlekens lag, vilken är en ständigt flödande källa, som aldrig underkastas föränd- ring.

*

Vår jord, denna handfull av stoft, är ett hem, låt det vara i evighet... Mänsklighe- tens väl- färd, dess fred och säkerhet, är ouppnåelig så länge som dess enhet inte är fast grundad.

*

Jorden är endast ett land och mänsklighe- ten dess med- borgare.

Den är i sanning en människa, som i dag ägnar sig åt uppgif- ten att tjäna mänsklighe- ten i dess helhet.

igen de sanna, stora profeterna bland alla dem som gör påståenden om de yttersta tingen?

— Jesus sa: Av deras frukt skolen I känna dem! Att studera frukterna, resultaten, är det enda sätt vi har för att göra klart för oss vad vi tror på. En av baha'is teser är att man skall fritt och oberoende söka sanningen för att själv förstå. Vi använder oss inte av någon suggestionsteknik för att få fram ett troende som är hysteriskt, utan vi uppmanar människorna att se vad Baha'u'llah har skrivit och sen ta ställning till detta samt inför sig själva avgöra om det är sanning.

Torleif Ingelög

— Man vill ju se så vetenskapligt som möjligt på tillvaron. En personlig Gud i form av någon varelse kan jag inte tro på. Däremot tror jag att det finns en verklighet som är något annat och utöver det rent materiella, någonting som i sig innefattar essensen av intelligens och skaparkraft. Om detta kan jag använda begreppet Gud. På samma sätt som det finns naturvetenskapliga lagar, som reglerar den materiella sidan av vårt liv, så finns det andliga lagar, som kanske är ännu viktigare än de materiella lagarna, men dem har vetenskapen i dag ingen möjlighet att mäta med sina instrument, utan de uppenbaras av de personer som vi brukar kalla profeter och som har framträtt i olika tidsåldrar.

Men profeterna har väl talat om en personlig Gud?

— Det är väl så att profeternas formuleringar har varit anpassade efter de åhörare de haft. Jesus kunde t. ex. inte för 2.000 år sedan tala med människor om atomer och molekyler, utan han var tvungen att använda begrepp som människorna kunde förstå.

Men han trodde väl själv på vad han sa? Skulle han ha sagt saker som han innerst inne förstod inte var alldeles riktiga?

— Jag ser ingen motsats mellan Jesu undervisning och den fullständiga sanningen. I småskolan räknar man med äpplen. Den matematiken gäller även när man kommer upp i högre skolformer, fast man där sysslar med mer avancerad räknekonst. Jesu lära gäller fortfarande, fast vi nu har en fullständigare uppenbarelse genom Baha'u'llah. Men vad Gud är kan vi självklart aldrig klart beskriva, utan gudsbegreppet är ju något som är mycket personligt för

var och en. Men att det finns något transcendent icke-materiellt är jag övertygad om.

Hur når man den övertygelsen?

— Naturvetenskapen har inte bevisat att det finns någonting som man kan kalla Gud, men det finns väldigt mycket som tyder på att det existerar något annat än den materiella verkligheten. Parapsykologerna försöker ju närma sig dessa problem på ett vetenskapligt sätt. Det stora krusket är ju att de instrument som de kan använda sig av hör till vår värld med dess tre rumsdimensioner och en tidsdimension, men "Gud" hör inte till denna fyrdimensionella värld.

När man nu inte kan känna Gud, är det då inte stor risk att man missar sig i sina begrepp om "honom"?

— Det är genom profeterna — uppenbararna av andlig sanning — som man lär känna Gud. Och varje människa bör ju ta ställning genom att studera vad profeten sagt.

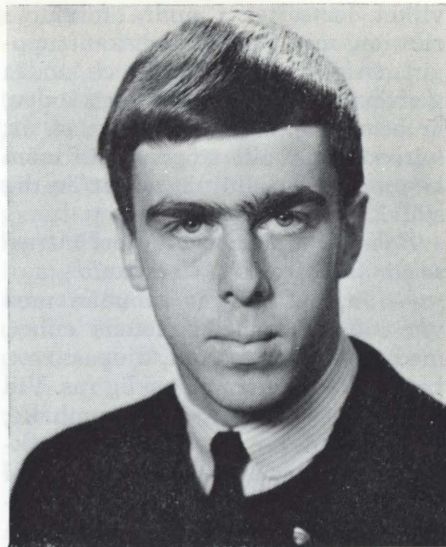
Hur vet man att en profet är sann?

— En av grundidéerna i baha'i är att varje människa skall fritt och oberoende söka efter sanningen. Om en profet är sann eller falsk måste varje människa själv ta ställning till. En religion som skapar enhet, kärlek, medmänsklighet och goda, hederliga människor, är med största sannolikhet grundad av en profet.

Varför väljer man baha'i-religionen?

— Baha'i innefattar ju i sig alla de stora världsreligionerna. Den ser dem som delar i en fortgående uppenbarelse av den enda religionen. Tidigare har de stora avstånden samt språksvårigheter hindrat uppkomsten av en enda universell lära. Nu säger Baha'u'llah att eftersom dessa svårigheter inte längre existerar, är tiden inne för mänsklighetens andliga enhet. Denna förklaring av religionernas uppkomst och funktion är för mig oerhört naturlig och tilltalande.

Jag tror också att så som situationen är på jorden i dag med stora motsättningar mellan grupper, nationer och individer, kan en grundläggande förändring av människans villkor inte ske annat än om människan själv förändras, ty det är inom henne själv som roten till det onda sitter. Och i detta sammanhang har baha'i-tron ett socialt budskap, anpassat för vår tidsålder och som innebär mänsklighetens organisatoriska enande i en världsordning och ett världssamhälle baserat på fred och rättvisa.

Torleif Ingelög

Det är också min mening att miljövårdsproblemen inte kan lösas tillfredsställande förrän man har förändrat människan, gett henne nya värderingar och en ny attityd till såväl medmänniskorna som till livsmiljön samt nått fram till en betoning av andliga värden i stället för materiella, harmoniserat vetenskap och religion, materiella och andliga värderingar, och allt detta tror jag kan ske genom baha'i.

'Abdu'l-Bahá-citat:

Detta är en ny tidsålder av mänsklig kraft. Alla världens horisonter är upplysta. Jorden kommer att förvandlas till en trädgård, ja, ett paradys. Stunden är inne, då människorna skall enas och samlas — alla raser och alla klasser... Bahá'i-religionen är anden i detta tidevarv. Den är kärnan av alla de högsta idealen i detta sekel. Bahá'is sak är en omfattande rörelse; alla religioners och samfunds läror lever i den. Kristna, judar, buddhister, muselmaner, zoroastrier, teosofier, frimurare m. fl. finner sina högsta mål i denna sak. Socialister och filosofer finner sina teorier fullt utvecklade i denna uppenbarelse. Bahá'i-budskapet är en kallelse till religiös enhet, inte någon invitation till en ny religion, ej heller är det någon ny stig till odödlighet, Gud förbjude! Det är den urgamlas stigen rensad från spillrorna av människors inbillningar och vidskepligheter, stridigheter och missförstånd, en för den uppriktiga sökaren ånyo röjd stig på vilken han kan gå in med tillförsikt och finna att Guds ord är ett ord, även om talarna var många.

LITET SAMTAL MED BIRGIT LANGE

Sven Magnusson: Du har ju utträtt ur Svenska kyrkan. Varför?

Birgit Lange: Jag tror inte på kyrkans dogmer. Jag menar att de är förlegade och vilseledande. Det finns inte någon allsmäktig person som skapat hela universum och samtidigt är en god fader som hör allas våra böner.

S. M. Du har skrivit till mig om "teologerna i allmänhet" att de enligt din uppfattning inte heller tror på den där allsmäktiga personen. Om det skulle vara riktigt, så tycker jag det är av väldigt intresse. Vad grundar du en sådan uppfattning på?

B. L. Hur skall jag nu kunna svara kort? Jag har ju i decennier i tal och skrift vänt mig mot tron på den där allsmäktige. Då har jag gång efter annan råkat ut för endera av två erfarenheter. Antingen har man inte svarat mig alls, som om min kritik vore för naiv att tas på allvar. Eller också — sällan — har man öppet sagt att det ju är rena barnsligheten att "antropomorfiera" på det sättet. Att förmänskliga gudomen. Det är i verkligheten fråga om något helt annat. En allvarlig och djupsinnig teolog, som jag kommit till tals med både länge och grundligt, sade mig en gång, att han bara kände en människa som verkligen trodde att Gud var en person.

S. M. Nå, vem var det då?

B. L. Enligt min sagesman var det en gammal gubbe ute i en avkrok på landet. Han var alldeles velig och folk bara skrottade åt hans tokgiga prat.

S. M. Din erfarenhet är väl ändå rätt begränsad? Är det inte för vågat att uttala sig om "teologer i allmänhet" på så svag grund?

B. L. Jag skrev lite hastigt i ett privatbrev till dig — skall man sedan trycka något så får man ju precisera bättre. Närmare bestämt tänkte jag väl först och främst på moderna teologer och vidare på de svenska, särskilt bland dem i vårt land som har bäst vind i seglen. Om jag inte vore för blyg för telefonintervjuer, skulle jag ringa upp medlemmarna av biskopsmötets bibelkommission, som i januari 1964

tillsattes för "att behandla de grundläggande problemen i fråga om bibelsynen". Denna kommission publicerade sedan år 1970 boken *Bibelsyn och bibelbruk* till ledning för publiken. Jag vet genom *Sökaren* att Du haft kontakt med åtminstone en av de elva medlemmarna, professor Hof. Och jag kan tillägga att jag fått stor respekt för de nya vägar han slagit in på: att genom att lära människor en teknik för djupmeditation åter skänka dem upplevelser av ett särskilt slag, som så att säga ligger före all religion.

S. M. Vad är det du skulle vilja fråga medlemmarna i bibelkommissionen?

B. L. Jag har läst deras bok bra nog grundligt, med många förstrykningar. Det mesta är inte längre present för mig. Men gång efter annan slår jag alltjämt upp inledningen, den har på något sätt fascinerat mig. Jag tror att den är viktig. Jag har skrivit ett par sidor om den, och de sidorna har jag under det sista året skickat till en del kristna vänner för att höra vad de säger om saken. Men jag har inte lyckats få något riktigt svar. Tänk om jag finge försöka med dig — en vän som jag väl kan kalla icke-kristen? Du skulle kanske lättare förstå vad jag menar.

S. M. Försök du! Det kan väl aldrig skada. Men du vet ju att i ditt författarskap intresserar mig dina religiösa funderingar minst.

B. L. Visst vet jag det. Och jag sätter otroligt värde på att Du alltid talar rent ut. Jag tror på "det äkta samtalet" mellan människor, särskilt mellan olik tänkande.

S. M. Javisst. Men nu till saken!

B. L. Jo, när jag läser bibelkommissionens betänkande, får jag det intrycket att den segreande falangen av Svenska kyrkan idag avskrivit tron på existensen av den allsmäktiga Skapargud som också är Jesu himmelske Fader. Det sägs visserligen inte rakt fram. Men jag kan inte begripa själva inledningen i boken, om jag inte gör ett sådant antagande.

Där talas om vanlig text och kodtext. Först när man har nyckeln till

en kod, sägs det, kan texten bli begriplig. Underförstått tycks vara att stora delar av bibeln är kodtext.

S. M. Vilken är då nyckeln?

B. L. Det är just frågan. Strax efteråt sägs att till något så speciellt som kodtext behöver man inte gå. Man kan t. ex. tänka på Gunnar Wennerbergs sång "Hör oss, Svea, moder åt oss alla!" När vi sjunger eller läser den sången, säger författarna, *menar vi "naturligtvis inte att orden skall tolkas bokstavligt, så att man i sången tilltalade en kvinna, som i egentlig mening vore mor till alla svenskar"*.

S. M. Vad har Moder Svea att göra med kristen dogmatik?

B. L. Det är just vad jag undrat över i snart tre år nu. Varför skrivs detta i inledningen till en bok som är tillkommen för att *handleda människor vid läsning av bibeln*? Jag tycker stället bleve förklarligt om det är fråga om en parallell mellan Moder Svea och Fader vår. Men om det är detta som avses, då är ju saken så allvarlig, att den borde ha utförts med full tydlighet. Man borde ha tillagt: "Lika litet tänker vi oss vid bönen Fader vår, att vi tilltalar en kärleksfull och allsmäktig person som i egentlig mening vore *allas vår Fader*." Men hade man sagt ut detta, så inser du ju att andra svårigheter skulle ha trätt i dagen.

S. M. Ja, jag tycker ju för min del att den kristna dogmatiken är en härva av orimligheter.

B. L. Jag vore ändå glad om jag finge peka på en bestämd svårighet. Säger man ut alldeles tydligt att man inte tror på den allsmäktige Faderns existens mer än man tror på Moder Sveas, då kommer man i öppen konflikt med Jesu egen *bärande tro*. Och det kan man inte låta ske. Jesus var ju från kyrkans begynnelse dess överhuvud. Idag har den stora kristna ekumeniska rörelsen samlats kring bekännelsen att "Jesus Kristus är Gud och Frälzare i enlighet med skrifterna". Inte kan man både tillerkänna honom en sådan ledarställning — rentav kalla honom Gud! — och anse att själva

Forts på sid 19

TALAR DE DÖDA PÅ BAND?

Claude Thorlin: Ja, det är de döda vi hör på banden!

"Rösterna från rymden" har diskuterats tidigare i Sökaren (ex. nr 2, 4 och 8, 1971). Först en kort beskrivning för den som inte känner till fenomenet:

Några personer sitter kring ett bord och samtalar. På bordet finns en mikrofon, ansluten till en vanlig bandspelare. Man talar lugnt och håller många korta pauser. När man sedan lyssnar på bandet kan man, särskilt i pauserna, i lyckade fall höra röster som inte tillhör någon av de närvarande. De gör kommentarer till samtalet, ofta på ett egendomligt blandspråk. Ibland kan man klart känna igen rösten som tillhö-

rande någon avlidnen. Eller: man kopplar bandspelaren till radion (eller ställer mikrofonen framför högtalaren) och ställer in radion på ett ställe mitt mellan två stationer, där ett jämnt brus hörs. På bandet kan man sedan höra röster som talar blandspråk och framför budskap som kan vara mer eller mindre klart riktade till någon närvarande. Namn på närvarande personer kan nämnas, vilket gör det ganska otroligt att det är fråga om vanliga radio-utsändningar.

Sedan Friedrich Jürgenson 1959 beskrev fenomenet har åtskilliga artiklar och böcker skrivits om det.

Vad är det — självbedrägeri, att man misstolkar ljud i bruset på banden? Eller tekniken som spelar spratt — "normala" källor till rösterna? Eller ett fenomen som orsakas av okända psykiska krafter hos de närvarande, alltså psykokinesi (vilket ju inte är någon förklaring, bara en etikett på ett fenomen av okänd art). Eller "röster från rymden", från andarna?

Typiskt för diskussionen är decembernumret 1972 av *Journal of the Society for Psychical Research*. Det innehåller dels en artikel av E. L. Smith, som på grundval av studier av litteraturen och egna försök finner "rösterna" vara resultat av självbedrägeri, dels en insändare av R. K. Sheargold, som på grundval av egna försök finner rösterna vara "en verklighet, tvärtom många experters åsikt".

Det senaste svenska bidraget till diskussionen är Claude Thorlins bok "De döda talar på band" (Larsons förlag 1972, 122 sid, ca-pris häftad 22:—).

Boken skildrar Claude och hans hustru Ellen Thorlins upplevelser med bandinspelningar men tar också upp andra fenomen, som antyds av kapitelrubrikerna Hällbyspöket, Roslagsfallet, Tankefoto eller andefotografering?, Dan Waerns kontakt med andevärlden, Gäst från andra sidan. Här ska jag dock endast diskutera röstfenomenet.

Boken beskriver ett antal inspelningsseanser. Plats och närvarande personer anges, inspelningen beskrivs och Thorlin ger en tolkning. Följande är typiskt (sid. 102-3):

"Närvarande: Kåge Pettersson, Eskilstuna, Ellen samt jag själv. Plats: Eskilstuna.

Inspe l n i n g.

Vår vän Kåge sitter framför mikrofonen och läser högt en artikel ur en tidskrift. Artikelnen handlar om Jürgensons bandröster. Kåge: '... även för ett tränat musiköra kan det ibland vara svårt att uppfatta ljuden...'

A v l y s s n i n g.

Efter orden 'uppfatta ljuden' hörs en kraftig trumpetstöt på bandet och därefter faller en barnkör in med en munter visa. Barnen sjunger

bokstavligen 'Lyssna till vår kon-takt... vi kommer jämt på bandet...'

T o l k n i n g.

Utan tvekan är detta en inspelning, som utgör ett tydligt belägg för att livet efter detta är en realitet. Av barnens ljusa och glada stämmor och visans lekfulla rytm att döma får man också en bestämd uppfattning av att livet är långt ifrån tråkigt i dessa sfärer."

Det är lätt att förstå att Thorlin själv har blivit helt övertygad av sina upplevelser med bandspelaren. Men hur mycket bevis är hans material för andra? Egentligen borde ju boken åtföljas av en skiva eller ett band med kopia av alla inspelningar som nämns i texten, så att läsaren själv får bilda sig en uppfattning. Nu är man helt hänvisad till Thorlins tolkningar. Att de ibland kan vara diskutabla visas av den enda inspelning jag själv har haft möjlighet att kontrollera. Sid. 105:

"... Då vi lyssnar på inspelningen (från radio), som är ett musikprogram med körsång, förvånas vi plötsligt över att höra texten ändras till blandspråk och kören sjunga:

'Toner till Claude ...

Vi går på vandringsfärd till Mölnbo

och Friedrich besocht ...'

Inget tvivel om saken — detta var en hälsning från en främmande dimension. Vem bor i Mölnbo, heter Friedrich, och får besök av osynliga intelligenser? — Friedrich Jürgenson, naturligtvis! Tydligare hade det inte kunnat sagts."

Jag hörde Thorlin demonstrera denna inspelning vid ett föredrag i Malmö för några år sedan. Den var verkligen imponerande — Thorlin sa då ingenting om några "toner till Claude", men de tre andra raderna föreföll mig fullt tydliga. Om denna inspelning verkligen kunde verifieras genom jämförelse med en grammfoninspelning så borde den vara ett verkligt bevis på fenomenets äkthet. Det skulle ju vara ganska svårt att fuska med en kör och stor orkester inblandad. Därför skrev jag till Thorlin och bad om en kopia av inspelningen för att analysera, men fick avböjande svar — saken var redan undersökt på högsta vetenskapliga nivå. På andra vägar lyckades jag dock få tag på en kopia, av sämre ljudkvalitet men fullt hörbar. Jag rådfrågade olika musikkännare, kontaktade t. o. m. Sten Bro-man, men han hade inte tid att då befatta sig med saken. Under tiden

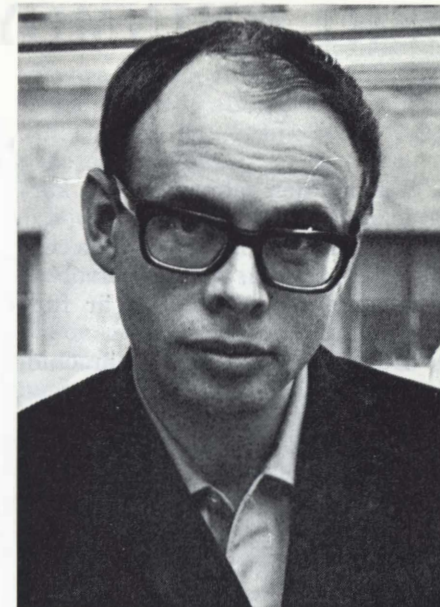
hade Thorlin och jag en liten diskussion om saken i Sökaren nr 4/71:

Thorlin: "... Är det verkligen allvarligt menat av J. att tillskriva mig förmågan att genom blotta tankekraften kunna bryta in i etervågorna, välja ut ett speciellt program på en speciell frekvens samt radera ut den ordinarie sändningen för att i stället låta mina undermedvetna tankar sjunga i blandad kör att 'vi skall gå på vandringsfärd till Mölnbo för att besöka Friedrich', och dessutom på blandspråk ... ?"

Jacobson: "... Att andar skulle ha åstadkommit den körinspelning som T. nämner, är ju minst lika märkvärdigt som om T. själv skulle ha åstadkommit den genom omedveten psykokinesi. En sådan inspelning kan inte heller användas som stöd för något resonemang, innan den är noggrant jämförd med motsvarande grammfoninspelning. Är det gjort?"

Via en vän i Stockholm sändes min kopia till någon på Sveriges radios musikavdelning, men inte heller därifrån kom något svar. Jag höll på att avskriva fallet som hopplöst, när jag i november 1972 fann lösningen helt oväntat. Jag köpte några grammfononskivor, däribland en för mig helt okänd: *Quattro pezzi sacri* (Fyra andliga stycken) av Giuseppe Verdi. Det är en Fontana-skiva, nr 6540-067. Och där, i *Te Deum* för fyrstämig blandad dubbelkör och orkester, kom plötsligt de bekanta tonerna. Det börjar med en häftig kort accent av orkestern 5 min. 42 sek. från styckets början. Sedan följer en trumpetfanfar, så sång där man tycker sig urskilja ordet "sorgetåg", och sedan, vid 6.08, "Vi gå på vandringsfärd till Mölnbo, um Friedrich besuch". Lyssnar man direkt på skivan får man nog anstränga fantasin lite för att få texten att låta så, men spelar man över skivan på band och kopierar en gång, så blir det mycket tydligare att sången verkligen är på svenska respektive tyska. Med andra ord — då har man liknande ljudkvalitet på sin inspelning som Thorlin rimligen hade på sin, som bör ha skett från mellan- eller långvåg.

Givetvis kontaktade jag genast Thorlin och meddelade fyndet men fick till svar att han höll fast vid andehypotesen. Efter att ha jämfört de båda inspelningarna — och spelat dem för andra opartiska personer — måste jag dock konstatera att "andarna" i det här fallet var med redan vid grammfoninspelningen. (Tyvärr har jag inte fått tag i partituret. Om någon musikkunnig läsa-

Nils-Olof Jacobson: Man kan inte bedöma de handröster som Thorlin berättar om — utan att själv ha kunnat lyssna på banden.

re har det, skulle jag vara tacksam för upplysning om hur den (troligen latinska) texten verkligen lyder i det aktuella avsnittet.)

Det här kan tyckas vara mycket väsen för ingenting. Vad spelar det för roll hur man tolkar texten på en tio sekunder lång inspelning? Men fallet är instruktivt — det visar hur svårt det är att tyda dessa inspelningar på ett sätt som blir bevisförande också för andra personer.

Jag vill påpeka det självklara att min tolkning av detta fall inte säger något om riktigheten av Thorlins tolkningar av alla de andra inspelningarna som nämns i boken. Läsaren har helt enkelt ingen möjlighet att värdera dem, eftersom han inte har tillgång till inspelningarna. Man får bara välja: antingen tro på Thorlins tolkningar eller också tvivla.

Slutorden i boken lyder: "Vårt bandmaterial utgör, anser jag, ett överväldigande bevis för att det mänskliga medvetandet fortbestår efter kroppens död. Ett bevis, som ingen kunnat jäva hittills under åberopande av någon annan hypotes."

Genmåle:

Bästa Nils-Olof Jacobson!

Då jag skrev min bok "De döda talar på band", var jag fullt medveten om att en del "missljud" skulle

Forts på sid 19

SRI CHINMOY OCH HANS ANDLIGA VÄG

"Där glädjen saknas, saknas kärleken.
Där kärleken saknas, saknas allting.
Där sanningen är, där är fullbordan.
Där fullbordan är, där är Gud, endast där."

Sri Chinmoy

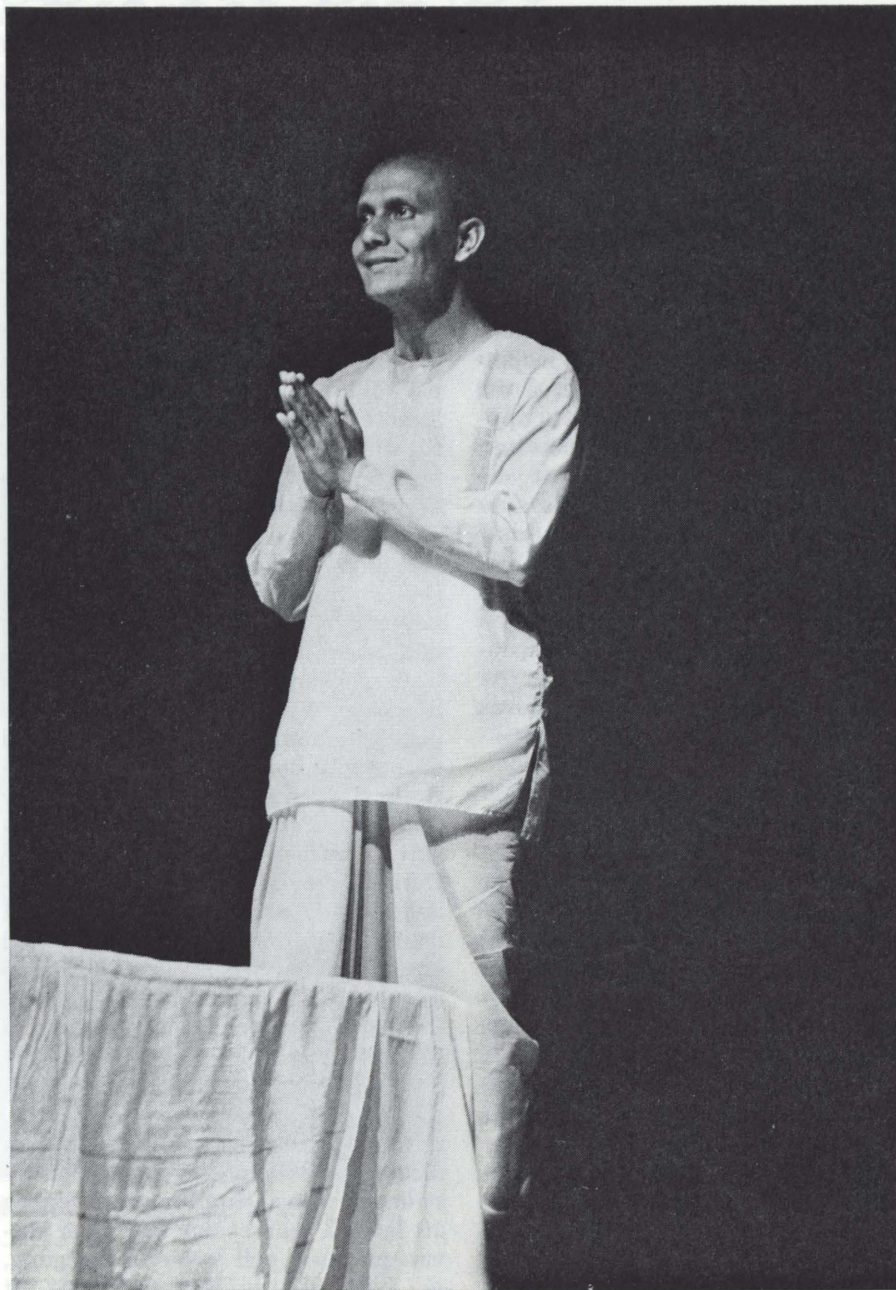
I äldre tid, när människan stod i närmare kontakt med sitt inre, var inte Gud en vag idé, utan en levande realitet. I dag har många människor tappat all kunskap om vilka de är, och Gud känns långt borta för dem. Det finns en nu levande andlig mästare på en ovanligt hög utvecklingsnivå, som försöker återuppväcka människans högre natur och vägleda henne tillbaka till den andliga vägen. Hans namn är Sri Chinmoy.

Meditationscentra håller just nu på att växa fram i Stockholm och på några andra platser i Sverige. Där samlas människor för meditation och andlig vägledning enligt Sri Chinmoys filosofi.

Sri Chinmoy föddes den 27 augusti 1931 i Bengalen, Indien. Han var den yngste av sju barn. Det namn hans föräldrar gav honom var "Chinmoy", ett ord som på sanskrit betyder "full av gudomlig medvetenhet". De märkte genast att deras sistfödde son hade en säregen gudomlig egenskap. Vid tolv års ålder flyttade Chinmoy till ett "ashram" i södra Indien, där han mediterade och praktiserade andlig disciplin i tjugo års tid.

Vid tretton års ålder uppnådde Sri Chinmoy en mycket hög medvetenhet, kallad "nirvikalpa samadhi". Detta tillstånd beskrivs i indiska skrifter som det högsta uppnåeliga medvetenhetstillståndet, då sökaren når en total sammansmältning av sin tillvaro med Guds fullkomliga frid, ljus och lycksalighet.

1964, på den Allsmäktiges kommando, kom Sri Chinmoy till väst för att erbjuda sin gudsmedvetenhet till alla sanningssökare. Han öppnade sina första meditationscentra i San Juan, Puerto Rico och New York. Sedan dess har han öppnat mer än tjugo centra runtom i världen. Han har flera gånger varit i Europa, och europeiska centra har öppnats i London, Dublin, Glasgow,

Paris, Zürich, Genève, Milano och Stockholm. Flera meditationscentra finns också i Nordamerika, Australien och på Karibiska öarna. Sri Chinmoy är bosatt i New York men reser varje år runt i världen och besöker sina meditationscentra.

"När kärlekens kraft övervinner kärleken till makten, kommer människan att ha ett nytt namn — Gud."

Sri Chinmoy lär sina lärjungar att trots att det finns flera vägar, som leder sökaren tillbaka till Gud, så är den yogaväg som består av kärlek, hängivelse och överlämnande åt Gud, den lättaste och snabbaste för de flesta. Gud är inte långt borta i en avlägsen himmel utan väntar på att bli upptäckt genom sökarens hängivna meditation. Mänsklig kärlek vill äga, men andlig kärlek vill vidga sig för att erbjuda förening med en annan. Genom

hängivelsen kommer den sökande att viga sitt liv åt den högsta verkligheten. I överlämnande till Gud tar han ständigt och obetingat emot Guds vilja.

Sri Chinmoy har hållit föredrag vid mer än 100 universitet runtom i världen, bl. a. i Paris, Oxford, Cambridge, Tokyo, Harvard, Princeton och Yale. Våren 1970 inbjöds han till Förenta Nationerna för att bli andlig ledare för FN:s meditationsgrupp, en grupp bestående av FN-delegater och -medarbetare. Sedan dess samlas gruppen varje tisdag för en timmes tyst meditation. Sri Chinmoy blev dessutom 1971 inbjuden att hålla en serie föredrag i Dag Hammarskjöldauditoriet. Denna månatliga föredragsserie var så populär, att han inbjöds att ge en andra och en tredje serie. Sri Chinmoys verksamhet vid FN är betecknande för hans världsomspännande mission.

"Försök inte att förändra världen. Ni kommer att misslyckas. Försök att älska världen. Se, världen är förändrad, förändrad för all evighet."

Sri Chinmoy är en mycket produktiv författare av både prosa och poesi. Över tjugo böcker av honom har blivit utgivna. Många av dessa har publicerats av "Sri Chinmoy Lighthouse", ett bokförlag ägt av hans lärjungar. Han vill att hans lärjungar inte avvisar eller kämpar emot världen, utan accepterar den och arbetar i världen och förändrar den genom sin kärlek. Han har uppmuntrat några av sina lärjungar att starta små affärsverksamheter, vilka är levande bevis på att det andliga och det materiella livet kan vara i harmoni med varandra.

Sri Chinmoy förverkligar fullständigt sin filosofi i det dagliga livet. Trots sin höga andliga utveckling är han en mycket ödmjuk man och ser sig själv som en mänsklighetens tjänare. Han kombinerar en spontan natur med ett varmt sinne för humor och en stor dynamiskhet. Sri Chinmoys filosofi omfattar alla religioner, och han råder sina lärjungar att behålla sin egen ursprungliga tro. Sri Chinmoys eget liv avslöjar och uppenbarar hans budskap. "Den som blir ett medvetet instrument i Guds tjänst, upplever i hjärtat av det relativa budskapet om oändligheten och känner evighetens ande i en flyende sekund." Den enda gengåva Sri Chinmoy någonsin begär för sin under-

visning och ledning är att hans lärjungar är uppriktiga och hängivna sökare.

Utdrag ur Sri Chinmoys skrifter.

Andlig strävan är det första steget mot Gud.

Hängivelse är det sista steget mot Gud.

Däremellan existerar sinnets uppriktighet, hjärtats renhet och livets ödmjukhet.

Frid förverkligas inom oss, när vi inser att världen inte behöver vår vägledning.

Varje människa har kommit till världen med budskapet om fullkomlighet. Ingen människa på jorden kommer att förbli oförverkligad. Ingen människa på jorden kommer att förbli ofullbordad. Ingen människa på jorden kommer att förbli ofullkomlig.

A. Information om elixiret, den 250-åriga "Haarlemer healing oil".

B. Information och demonstration av professor Lakhovskys MWO-kroppsenenergialstrare m.m. Positiva referenser finns.

C. Din personliga BIORYTM uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn. Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag.

D. Alltmer populära manastrålände LAPIS LINGUA den mexikanska, tjugigt turkoskimrande "TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — positivt testad och lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister kan erhållas genom undertecknad. Många positiva uttalanden om L.L. finns av lyckliga ägare.

HARALD SCHUBERT

S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm
Tel. 08 - 33 19 32

Om någon slår mig på den högra kinden, ska jag inte vända den vänstra kinden till. Jag älskar människan och för att jag älskar henne vill jag inte låta henne gå in i djupare okunnighet.

Djurisk kärlek straffar oss. Mänsklig kärlek rättfärdigar oss. Gudomlig kärlek upplyser oss.

För att leva ständigt i vår själs gudomliga ljus... behöver vi ett medvetet inre rop. Det inre ropet är strävan, den uppåtstigande lågan djupt inom oss. När denna låga flammar upp mot det högsta... omvandlas mörker till ljus, fruktan till styrka, tvivel till visshet, okunnighet till visdom, och död till odödlighet.

David Murphy Eva Sandrén

För vidare upplysningar ring 08-15 89 16.

ROSENKREUZARNES VÄRLDSASKADNING

eller Mystisk Kristendomslära av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de personliga levnadslagarna.

Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP
svenska sektionen
Box 40261, 103 44 Stockholm 40

UFO OCKULTISM ESP

Engelskspråkig litteratur.

700 titlar lagerföres varav 200 i pocket.

Rekvirera våra boklistor!

EDISTA postorderbokhandel
Box 4003, 180 10 ENEBYBERG

Yogananda: Autobiography of a Yogi (inb.) 30:—, (h) 12:—

Evans-Wentz: The Tibetan Book of the Dead (h) 18:—

HUR BLIR 1973 FÖR ER?

Karaktärstydning och råd ges på astrologisk grundval. Också lycko- och krisperioder för 1973 med tonvikt på ekonomi, romantik m. m. Sänd födelsedatum och be om gratis upplysningar från adjunkt M. Solberg, 7100 Rissa, Norge.

NIO FRÅGOR OM KRISTENDOM

ställda av

Curt Liljenström

Man kan, som jag, vara religiös utan att vara kristen. Man står då ganska ensam, betraktar undrande som en utomstående lära och liv inom kyrkans ram och är som sökare utsatt för den väldiga propagandaapparat som de många kristna grupperna i vårt land förfogar över och som bevakande, suggererande gör gällande att religion det är kristendom.

Men vad är egentligen kristendom? I äldre tider var kanske begreppet klarare definierat än nu — i vår tid tycks det stå var och en fritt att på grundval av nästan vilken positiv tolkning som helst av Nya testamentet kalla sig kristen. Men vad måste man tro och göra för att beteckningen kristen skall vara meningsfull? Och vad får man absolut inte tro och inte göra?

Alltså: vad är kristendom i dag? Jag har framlagt spörsmålet i nio delfrågor med kommentarer och tillägsfrågor och hoppas få besked av intelligentare företrädare för den kristna tron. Svaren kan helt eller delvis komma att publiceras i Sökalen.

Fråga 1: Hur viktig är kristendomens form av gudstjänst? Skall den som vill kalla sig kristen regelbundet besöka gudstjänstlokalen och delta i församlingens eller samfundets riter och kulthandlingar?

Genom ett bestämt rituellt beteende i en särskild kyrkomiljö kan deltagarna i gudstjänsten få en psykologisk suggestion till vissa rollgestaltningar som innebär en religiös upplevelse — om inte hela gudstjänsten upplevs som enbart besvärande tråkig, vilket naturligtvis ofta är fallet. Av allt att döma är avsikten att gudstjänstdeltagaren försätts i åtminstone en lättare trans i känsla av vördnad, högtid och andakt — men det kan också hos känsliga och mottagliga personer bli fråga om en stilla extas.

Man kan undra hur mycket så-

dana rituella handlingar betyder i dagens protestantiska kristendom. Ligger ändå inte det kristna väsentligen på ett annat och djupare plan?

Fråga 2: Måste den som bekänner sig till kristendomen godta dess mytologi och dogmer?

Myten är ju det stoff varpå riten byggs upp. Genom att t. ex. ikläda sig rollen av Jesu nattvardsgäster upplever gudstjänstdeltagarna det kristna dramat som närliggande. Och genom att under adventtiden förväntan spänns mot barnet i krubban, bygger kyrkoårets rytm på ett psykologiskt skickligt sätt upp ett ständigt förnyat drama. Men inte ens en bekenntsetrogen präst kan väl utan att sväva på målet påstå att han bokstavligen tror på änglakörer utanför krubban och andra lån från persisk religion? Han får ta sin tillflykt till att tala om bildspråk, allegorier och metaforer.

Dogmen att Jesus är Guds enfödde son, som lidit och dött för våra synder och vår frälsning, finns ju inte klart utsagd i evangelierna utan är en teologisk tolkning som gjorts långt efter Jesu död. Men om denna i den kristna tron centrala lärosats inte finner stöd i Jesu egen lära, vad blir det då av Jesus-Frälsaren och den institutionella kristendomens gudomliga grund? Reduceras då inte Jesus till en slagfärdig men tämligen obalanserad religiös upporsmakare som vänder sig mot det etablerade judiska prästerskapet och öser okvädinsord över sina motståndare, vilket slutligen leder till hans avrättning?

En enkel utsaga är enligt vanlig logik antingen sann eller falsk. Om det är uppenbart att $A = B$, så är påståendet sant; men om det inte är uppenbart utan tvivelaktigt, så är påståendet falskt. Utsagan att Jesus är Guds enfödde son är antingen sann eller falsk. Om det är uppenbart att den är riktig, så är den sann — i annat fall, om tvivel finns,

är den falsk. Men kristen teologi räknar med ett tredje alternativ, trossanningen: vi tror att Jesus är Guds enfödde son — vilket blir till en teologisk lärosats att Jesus är Guds enfödde son. En utomstående kan säga att den troende förtröstar på ett obevisbart eller osannolikt påståendes objektiva giltighet — p g a dagdrömmeri, fanatisk blindhet, önsketänkande, godtrogenhet, indoktrinering eller suggestion — och att detta påstående blir verkamt samt som en sanning i subjektiv mening — en existentiell trygghetsfaktor. Men den troende själv måste vara övertygad om att hans tro är objektivt giltig — annars försvinner den trygghet och förtröstan som kristendomen skänker.

Fråga 3: Är för den kristne bibeln och Jesu ord i Nya testamentet den viktigaste trosgrunden?

Den etablerade kristendomen med dess väslavlönade prästbefattningar, pampiga kyrkobyggnader, lätta-plånboken-välgörenhet och utstuderade teologi är ju inte alls detsamma som Jesu lära om försakelse och radikal, osjälvisk nästakärlek. — Men Jesu kärlekslära är heller inte unik. Kärleksbudet finns ju formulerat i alla högre religioner. Redan den egyptiska faraon Ech-n-Aton (Amenhotep IV) 1300—1400 f. Kr. hade kärlekens gyllene regel som religiös norm.

Jesus betraktas vanligen som en kärlekens mästare, men på vissa punkter gör hans egen karaktär ett egendomligt intryck — inte bara då han talar om helvetesstraff. Man kan tänka på hans häftiga utfall mot de välsituerade, t. ex. i orden: "Ve eder, I som ären rike, ty I haven fått ur er hugnad!" (Luk. 6:24.) Vad ligger bakom detta hat till de besuttna? Något socialt patos är det knappast fråga om.

Som bekant innehåller Nya testamentets Jesus-ord många dunkla, tvetydiga och motstridiga uttalan-

den. Jesu ord kan knappast ställas samman till en logisk tankebyggnad, ett enhetligt lärosystem utan omfattande tolkningar, som blir subjektiva och präglade av uttolkarens och tidens anda. Dagens kristendom synes bilda ett ogripbart idésystem i vilket Paulus, kyrkofäder, reformatorer, sektbildare, herdabrevskrivare och kyrkomötesdeltagare under olika tider i snart 2.000 år inlagt sina skilda tolkningar.

Fråga 4: Skall dagens kristna tro på samma sätt som Jesus gjorde, eller kan några ursprungligen icke-kristna idéer tas upp i kristendomen?

Många mystiker uppfattar världsalldet som en helhet och människan som i något avseende ett med Gud. Den s. k. oändlighetsmystikens världsuppfattning finner inget stöd i Jesus-ord och inte heller i andra delar av bibeln, men den är en inre erfarenhet hos vissa djupt religiösa människor i olika kulturkretsar. Enligt vedantafilosofin, som är hinduismens kärna, är alla levande varelser i det innersta av sitt väsen identiska: jag är du, detta är jag... Inom österländsk religion förekommer också tron på människornas återfödelser i upprepade jordiska inkarnationer enligt en rättviselag om sådd och skörd. Alla dessa okristna föreställningar omfattas av sina djupt religiösa anhängare med en visshet som inte är mindre än de kristnas att Jesus är gud och frälsare. Det torde därför vara en berättigad undran om de inte kan vara väl så goda trossanningar som de kristna dogmerna och skulle kunna berika kristendomen.

Fråga 5: Räcker det att man blir känslomässigt gripen av bibelns berättelser och anser dem både vackra, sedelärande och trösterika för att man skall gälla för att vara kristen? Det sägs ibland från kyrkligt håll att kristendomen inte får fattas intellektualistiskt, att bibeln inte är en lärobok i naturkunskap och att Nya testamentet ger ett konstfullt porträtt av Jesus och inte ett "fotografi" av honom. Men om nu inte bibelns bild av Jesus är riktigt historiskt tillförlitlig, hur skall man då läsa evangelierna? — kanske som Hjalmar Gullbergs och Pär Lagerkvists allmänreligiösa lyrik, alltså för de inre, "andliga" upplevelser som läsningen ger?

Fråga 6: Är kristendomen framför allt en andlig sanning, som bevisar sig i sina verkningar: omvändelse, upplevelse av frälsning, kraft och inre glädje, ibland bönhörelse och

helbräddagörelse?

Om Jesus verkligen i objektivt vetenskaplig mening är Guds son och Messias saknar måhända betydelse? Genom att en människa fullt och fast förtröstar på Jesus som frälsaren, erfar hon vissa verkningar i sitt liv, som är sanna och betydelsefulla som verkningar: en människa med skuldcomplex erfar känsla av förlåtelse för sina synder; den som har dödsräck får förvisning om uppståndelse och känner trygghet inför döden; anslutningen till Jesu lära fyller ett annars innehållslöst liv med mening; och hängivenheten för hans etik föder goda gärningar. Att en stark tro kan bota åtminstone psykosomatiska sjukdomar, vet vi. Kristendomen är således sann som medicin för själen och som inspiratör till goda gärningar. Kanske den sanningen är tillräcklig och man inte behöver grubbla över någon eventuell vetenskapligt objektiv sanning?

Fråga 7: Är det mottagligheten för mystisk erfarenhet som kännetecknar den kristne?

Ligger kanske kristendomens sanning och värde framför allt i en mystisk uppfattning av verkligheten? Kanske är det kristen mystik som är den betydelsefulla kärnan i tron? — Enligt professor Hans Ruin är mystiken besläktad med den estetiska upplevelsen. Den är alltså ett sätt att se, präglat av stor inlevelse och personlig färgning av det beskådade. — Nathan Söderblom skilde mellan icke-kristen oändlighetsmystik och kristen personlighetsmystik och ansåg sig därmed ha räddat den speciellt kristna visionen in i en acceptabel fälla. Men den typiskt mystiska uppfattningen av världsalldet har inte mycket med den kristna tron att göra. Ruth Dahléns mystiska vision innebär t. ex. långt mer av oändlighetsmystik än kristen personlighetsmystik.

"Oändlighetsmystiken" är även rikligt företräd i medeltidens kristendom. Johannes Scotus och Mäster Eckhart ansåg sig säkert som övertygade kristna, men deras mystik förefaller långt mer besläktad med nyplatonism och "Philosophia Perennis" (den oförgångliga filosofin) inom taoism, hinduism och sufism än med urkristen uppfattning. Mäster Eckhart anklagades av den katolska kyrkan för "kvietism", d. v. s. ett tillstånd av "vila i Gud", vilket synbarligen kunde uppnås utan vare sig kyrkans eller Jesu förmedling. Liknande anklagelser har riktats mot flera kristna mysti-

ker. Mystiken inom kristenheten har således ofta visat sig vara ett steg bort från urkristendomen och dess tro på att "vägen" endast går genom Jesus Kristus. Man kan skönja en teologisk motvilja mot mystiken, i Sverige t. ex. hos biskoparna Anders Nygren och John Cullberg. Bakgrunden därtill är förstås den "självfrälsning" — utan Jesus — som ligger i den mystiska upplevelsen.

Fråga 8: Är det till sist etiska värderingar, kärleksfull anda och livsstil, ett osjälviskt och förlåtande sinne, som präglar begreppet "kristen"?

Kristendomen är mer liv än lära, sägs det. Men hur många kristna lever ett liv som Jesus skulle ha gillat? Och hur "kristen" är egentligen den kristna kulturen? Här är inte meningen att nedvärdera den beundransvärda hjälpverksamhet som sker i kristendomens namn och inte heller kristendomen som inspiratör i sociala och konstnärliga sammanhang. Men vi vet inte hur västerlandet skulle ha sett ut i dag utan kristendomen. De medeltida morerna, som bekände sig till islam, stod högt i kulturellt avseende i jämförelse med den tidens kristna. I dag kan vi konstatera att många ateister och religiöst indifferentare visar långt större tolerans, humanitet och barmhärtighet än många som räknar sig som kristna. Vilka är då mest "kristna" av dessa? Ifall liknelsen om den barmhärtige samariten säger allt väsentligt i denna fråga, behövs ju ingen kristen "tro".

Det är omöjligt för kristendomen att göra anspråk på kärleksbudet som något egenartat kristet. Det finns ju i alla världsreligionerna och uttrycker väl mera en allmänmänsklig högre böjelse än något speciellt kristet.

Fråga 9: Är skillnaderna i tolkning av kristendomen mellan de olika kyrkorna och samfunden något väsentligt? Om det är väsentligt — vilken kristendom är mest "riktig"? Om det är oväsentligt — vilken kärna av tro och gärning är gemensam för all kristendom?

Såväl teologiskt som politiskt finns ju extrem höger och extrem vänster — och alla nyanser däremellan — inom kristendomen. Ryms de inom samma rörelse? Har de alls något väsentligt gemensamt? Är det inte egentligen meningslöst att tala om kristendom, som om begreppet uttryckte något definierbart enhetligt?

Forts på sid 19

TEFATSFOTO VAR BLUFF

I Arbetet, Malmö, den 10 oktober 1972 fanns nedanstående lilla artikel av redaktör Ove Andersson om en bluff med tefatsfoto. Vi har fått O. A:s tillåtelse att återge texten och gör det från tidningen "Ufologen", november 1972.

"Ett av de verkligt starka bildbevisen för att flygande tefat existerar har avslöjats som rena bluffen! En engelsk skolpojke — Alex Birch — lurade för tio år sedan världspresen och brittiska militära luftfartsexperten med ett egenhändigt taget amatörfoto. Han påstod att de fem otydliga föremålen på bilden föreställde flygande tefat. Han hade sett dem ovanför den engelska staden Sheffield.

Nu bekänner Alex Birch, tio år efteråt:

— Jag bluffade! Det hela var ett vanligt pojkestreck som vem som helst skulle kunna ha hittat på. Men när man började förhöra mig hos luftfartsministeriet i London hade det hela gått så långt att jag inte vågade erkänna bluffen.

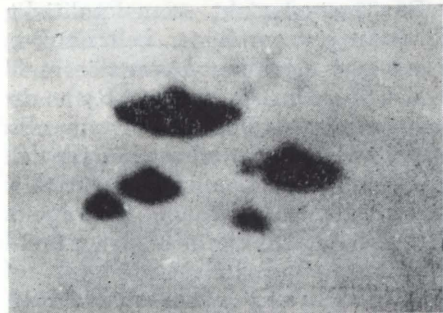
'Bildbeviset' vandrade runt världspresen och en mängd försök till förklaringar gavs. Några ansåg föremålen föreställde isbildningar i luften ovanför Sheffield. Andra trodde det rörde sig om luftpartiklar som svävade omkring.

Men UFO-experten konstaterade: — Den här bilden är ett verkligt bevis för att flygande tefat finns!

Alex Birch är i dag 24 år. Han erinrar sig hur det hela gick till den där gången för tio år sedan.

— Jag betraktade en fluga som kravlade på en fönsterruta. Det såg ut som om den svävade i luften. Då fick jag en galen idé...

Tillsammans med två klasskamrater ritade Alex de fem flygande tefaten med oljekritor på en vanlig

fönsterruta. Sedan plockade han fram sin lilla kameralåda och knäppte de sensationella 'bevisbilderna'.

Därmed var Alex Birch en berömd skolpojke. Blev intervjuad i både radio och TV för sin upptäckt.

Men hans avslöjande så här tio år efter ses inte med blida ögon av svenska tefats-experten. En av de främsta, författaren till flera böcker i ämnet, K. Gösta Rehn från Bromma, säger till Arbetet:

Det är för sorgligt att folk bluffar på det här viset. Nu får belackarna ännu mer vatten på sin kvarn, fast den här beaktelsen från Alex Birch betyder ingenting.

— Vem vet? Det är kanske nu han bluffar istället. Han vill helt enkelt inte kännas vid sin upptäckt. Kanske har någon utsatt honom för påtryckningar. Hur som helst, det finns många andra bildbevis för flygande tefatens existens. Så egentligen betyder den här affären ingenting, säger K. Gösta Rehn. Det har hänt förut att skickliga fotografier avslöjats som falskri. Men en och annan olyckshändelse som den här i England inträffar tyvärr då och då."

Anm. Alex Birchs fotografi var på sin tid mycket omskrivet och betraktades nog av många ufologer som ett bra bevis för existensen av rymdskepp. Reproduktionen här intill är gjord direkt från den ufologiska specialtidningen Flying Saucer Review och är inte av så god kvalitet men ger väl ett begrepp om fotografiet i fråga.

Flying Saucer Review hade i november-decembernumret förra året en artikel om Birchs beaktelse, skriven av tidningens redaktör Charles Bowen. Han understryker att avslöjanden av det här slaget inte bevisar att UFO-problemet inte existerar.

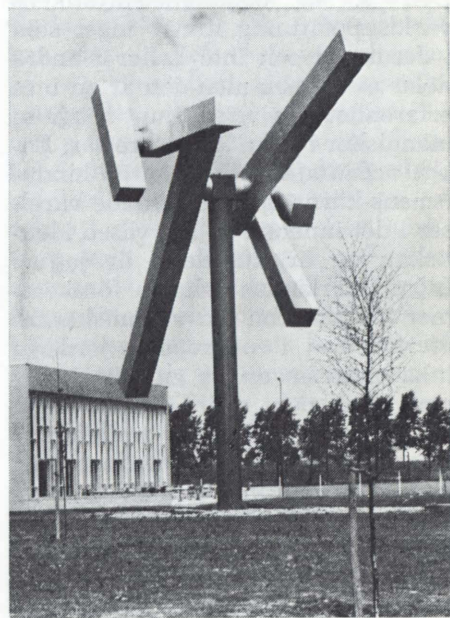
MEDITATIONSKOLLEKTIV I SVERIGE?

Den holländske meditationsläraren Bruno Mertens, som vi intervjuade i förra numret, är intresserad av att starta ett arbetande kollektiv i Sverige med andlig bas i vipassana-meditationen.

Idén är att genom meditation visa människor vägen till inre frigörelse och förverkligande i arbete. I kollektivet skulle människorna ha olika slags sysselsättningar, såsom vävning, sömnad, krukmakeri, möbel-

tillverkning, konst, bakning och lantbruk efter de mest hälsoriktiga principer m. m. Mertens är själv målare, skulptör, arkitekt o. a. Hans fru Susan Burki är målare, pianist och poet.

Mertens söker ett lämpligt område i Sverige för sitt ideella, arbetande kollektiv samt ekonomiskt stöd från intresserade. Han har bett oss meddela detta, och han kan nås genom denna tidskrift.

Mobiliarium av Bruno Mertens i Dordrecht, Holland, 21 meter högt.

RELIGIONSDISKRIMINERING I SOVJETUNIONEN

"Religionsförhållandena, som tidigare gällde främst de kristna, har nu utvidgats till att gälla även muhammedaner och buddhister." Detta skriver Alex Milits i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning den 6.12.1972, och fortsätter bl. a.: "Så arresterades nyligen den kände budistiske vetenskapsmannen Bidia Dardaron. Tillsammans med honom arresterades fem andra buddister i staden Ulan-Ade. Alla anklagades för religiös propaganda. Husundersökningar i fallet genomfördes icke blott i Burjat-Mongoliet utan även i Moskva, Leningrad, Vilnius, Kaukas och Tartu."

Citerat från Buddhist-Bulletin.

BIRGIT LANGE

grunden för hans egen tro var felaktig?

S. M. Då menar du alltså att Jesus själv trodde på den där allsmäktige personen?

B. L. Ja, det menar jag sannerligen. Jag menar att Jesus upplevde Gud som en verklig person. Gud var för honom den gode allsmäktige Fader, med vilken han kände sig sammansmält i innerligaste kärlek. Inte kan man tänka sig, att denne, som Jesus lärde sina apostlar att tillitsfullt kalla Fader, för honom själv bara skulle framstått som en poetisk bild, jämförlig med Moder Svea? Omvänt — inte kan man tänka sig en svensk man eller kvinna, som i våra dagar skulle råka ut för tortyrens yttersta prov och som därvid i sin högsta nöd skulle utropa: Moder Svea, Moder Svea, varför har du övergivit mig?

S. M. Du menar att om de här moderna teologerna har rätt, då tog Jesus själv fel!

B. L. Just det menar jag. Om de har rätt, då tog Jesus fel på den allra viktigaste punkten. Då var hans liv buret av bön till en allsmäktig person som inte finns!

CLAUDE THORLIN

uppträda. Men kritik måste finnas. Det stimulerar intresset, stadgar konturerna och profilerar författaren — alltså något positivt.

Missljudet i detta fall gäller tydligen inte så mycket boken, utan tycks finnas på en liten tredjehandskopierad bandsnutt, som, med dålig hörbarhet, sägs ha uppsnappats av Er. — Var inte rädd, min lärde vän i Lund, jag tänker inte ta ifrån Er karamellen — den får Ni gärna ha att suga på.

I Er egen bok "Liv efter döden?" sid. 185, kapitel 12, Röster från rymden, har Ni som underrubrik: Jürgensons och Raudives experiment. Eftersom Ni aldrig privat tagit del av mina bandupptagningar, är det alldeles på sin plats, att jag inte figurerar i sammanhanget. Såvitt jag känner till, gäller detsamma beträffande Jürgensons inspelningar. Eller hur?

Ni efterlyser en grammofoonskiva eller en bandkassett till min bok. Detta stöter tyvärr på ekonomiska och andra svårigheter. I boken, i otaliga artiklar och i landsomfattande

Forts

föredrag har jag redovisat mitt bandmaterial. Dessutom har olika avsnitt spelats upp i våra elektroniska massmedia: TV-2 1970, TV-1 1970, Radio — P2 1972 (och när detta läses) TV-1 1973.

Herr Jacobson — jag är ledsen att behöva säga det — medan Ni tycks ha hamnat i en snårskog av frågetecken, har jag mina originalband. Andehypotesen är för mig lika adekvat som någonsin. Ni frågar i rubriken: "Talar de döda på band?" Mitt svar är JA!

Med vänlig hälsning

Claude Thorlin

CURT LILJENSTRÖM

Min definition på kristen:

Kristen kallas den som är positivt inställd till en kristusgestalt, mer eller mindre identisk med Nya testamentets Jesus och med en historisk Jesus, och som tror på hans gudomlighet och/eller beundrar hans ord och gärningar enligt bibeln och/eller accepterar en eller annan tolkning av hans avsikt eller lära enligt Nya testamentet, samt även den som på grund av medfödd läggning eller uppfostran medvetet eller omedvetet söker uppträda på ett kärleksfullt sätt.

Att vara kristen tycks kunna betyda nästan vad som helst inom det religiösa området: från en av mörkt skuldmedvetande villkorlös underkastelse under Guds dom till en ljus, optimistisk förhoppning om frälsning och evigt liv; från det fulla acceptera av jungfrufödelse, helvetesstraff och den apostoliska trosbekännelsen till konfessionslös beundran av Jesu personlighet; från engagerad altruistisk hjälpverksamhet till uppfattningen av Jesus som ens personlige hjälpare och gynnare gentemot en vrång värld; från allomfattande kärlek till sekterisk trånghet och utvaldhetsidéer.

Curt Liljenström, Bynäsvägen 22 i, 632 33 Eskilstuna.

HEALING!

F. S. Lind
dipl. massör o. sjukgymnast

Klostergatan 31
Örebro

Ring för tidsbeställning
019/11 33 79. Välkomna!

För varor och tjänster som utbjuds i annonser i denna tidskrift svarar uteslutande annonsörerna själva.

SPIRITUALISTISK LITTERATUR

Begär vår boklista!

Bokförlaget Excelsior

Box 5314

102 46 Stockholm 5

Vi presenterar för första gången i tryck:

John W. Keelys maskiner för fri energi (c:a år 1880) under titeln:

KEELY-PICTURES OF HIS DISCOVERIES

54 bilder samt inledande engelsk text. Numrerad upplaga, häftad, A-4 format. Pris kr. 150:— inkl. m + porto.

AB G WENDELHOLM

Box 140 69, 104 40 Stockholm

A. J. Kirchwegers alkemistiska tyska upplaga från år 1723 i faksimil.

AUREA CATENA HOMERI

(Die goldene Kette Homers)

Inbunden, folio-format

Pris kr. 120:— + m. & porto

AB G WENDELHOLM

Box 140 69, 104 40 Stockholm

lär allt om
**FREMTIDENS
ASTROLOGI**
ved selvstudium gennem
vort seriøse fjernkursus
Brochure tilsendes

ASTROLOGISK AKADEMI
POSTBOX 932
2400 KØBENHAVN NV

Artiklarna om LSD i Sökaren 10, 1971, 6 och 8, 1972, är vederhäftiga, och jag är glad att se att Sökaren är öppen för dessa synpunkter. Men jag är förvånad över de kommentarer som ges under "Varia" och "Brev" i nr 8. "LSD farligt narkotikum" är rubriken under "Varia". Men LSD är inte ett narkotikum. Narkos betyder bedövning, en lägre medvetandenivå. LSD har helt motsatt effekt: höjer medvetandenivån i mycket hög grad.

Farorna i detta sammanhang har att göra med de konfronteringar med det undermedvetna som måhända sker under en LSD-tripp. I den mån man är ovillig (oförberedd, svag, tveksam) att konfronteras med sitt undermedvetna kan erfarenheten leda till synbarligen negativt resultat.

I sitt brev till redaktionen använder min gode vän H. B. förvånansvärda uttryck. Han talar om att LSD-upplevelser "verkar falska och överkliga", om "ytterst farliga verkningar som detta förfärliga gift har" och om att man "skadar sin kropp".

Jag har sedan 1963 tämligen väl följt med vad som skrivits om forskning och experimentering med LSD. Jag känner dessutom många som tagit hundratals tripper under de mest skiftande omständigheter. Trots en ganska intensiv (och ensidig) forskning har man ännu inte kunnat påvisa någon direkt fysisk inverkan, långt mindre några bestående kroppsliga, skadliga verkningar.

Den aktiva mängden i en "full" LSD-dos, ungefär 300 mikrogram, är knappast synbar för ögat. Att denna mikroskopiska mängd skulle kunna skada kroppen under en enstaka tripp är enligt min mening högst osannolikt.

Jag skulle vilja säga att den mest riktiga beskrivningen av LSD är att kalla drogen ett **sanningsserum**. Och däri ligger de utmålade "farorna". Om man är långt från sitt center (sanningen) kan kontrasten bli stor. Så varningarna är berättigade av den orsaken.

Men alla välmenande, varnande förmanare, tidningspressens sensationsskribenter, de har nästan utan undantag ingen personlig erfarenhet i ämnet. I sin välmenande okunnighet kan de påverka andra i negativ riktning — orsaka "bad trips" på grund av rädsla.

Faktum är att en del människor i sitt sökande är beredda att, oberoende av lagar och förordningar, gå en väg som denna. Andra förkastar den helt.

Frågan är: varför är motståndarna så angelägna att slå ned på vad jag kallar ett "sanningsserum"? Vad är det som de är så rädda för?

Mitt förslag är: sprid upplysning — inte propaganda för eller mot.

Hans Åkerbergs artikel i nr 8 är utmärkt, tycker jag, och jag hoppas att den litteratur han hänvisar till blir läst.

Sven Jonson

Venice, California, USA

GAVOR

Valter Sjöberg, Åsbosjön 8:—; Birger Andersson, Nässjö 3:—; Arnold Nordenberg, Arvika 8:—; Nils Bjernvall, Johanneshov, 28:—; Arne Håkansson, Malmö 8:—; Erik Henriksson, Falun 28:—; Frida Lindkvist, Solna 3:—; Gustaf Dalén, Höllö 18:—; Bo Westin, Örnköldsvik 3:—, Linnéa Nordström, Stockholm 8:—; Robert Zetterlund, Norrtälje 3:—; Bertil Jonasson, Ryd 8:—; Christina Lundgren-Alm, Vattholma 8:—; Birgitta Cube, Malmö 8:—; Inge Gustavsson, Lilla Edet 18:—; Martin Stål, Enskede 30:—; Rune Björck, Johanneshov 3:—; Ernst Sandström, Tranemo 68:—; P. O. Arvidsson, Täby 8:—; Åke Hållstam, Lycksele 8:—; Hildur Högborg, Forshaga 8:—; Gerhard Ström, Södertälje 3:—; Ida Goldschmidt, Stockholm 8:—; Erich Holm, Västerås 3:—; Anne-Marie Kraatz, Lidingö 10:—; B. Enderlein, Malmö 3:—.

Summa kronor: 312:—.

Hjärtligt tack! SM

KONTAKT

Jag är en glad och utåtriktad kvinna, konfessionslös sökare med djupa rötter i hem och natur. Mitt huvudintresse är läsning (skön- och facklitteratur). Jag söker en vän, gärna från landet, 60—65 år, med likartade intressen, att hålla av och känna samhörighet med i gemensamt hem. Svar till "Stockholmska", Sökaren f.v.b.

*

Pris för kontaktannonser: 20 öre per ord + 2:— i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 7:—. Moms inräknad.

ATT HYRA

Ett rum med egen ingång finnes att hyra på Djurgården för stillsam person. Svar till "Djurgårdssläkten", Sökaren f.v.b.

OM DU VILL KAN DU HJÄLPA OSS!

Säkert har Du någon vän som gärna skulle vilja prenumerera på Sökaren bara han eller hon visste om att tidningen existerar.

Vi brukar försöka få prenumeranter genom att sända provnummer till personer som vi av ett eller annat skäl tror skulle vara intresserade — utan förbindelse eller kostnad för vederbörande förstås. Det brukar fungera ganska bra men problemet är ju att få in tipsen.

Vi skulle sätta stort värde på att få Din hjälp, helt enkelt så att Du ger oss namn och adress på en eller flera personer som är intresserade av de ämnen Sökaren tar upp.

Faktum är att vi behöver tusen prenumeranter till. För närvarande är antalet drygt två tusen stycken. Om Du vill så kan Du hjälpa oss.

Sven Magnusson

En ny ideologi

för en ny tidsålder

DE GUDOMLIGA PRINCIPERNA
av Young Oom Kim

Boken kan köpas - eller lånas - hos:

HSA-UWC,
Fack, 104 32 Stockholm 19

INTERVJU MED DR BENGT HUBENDICK

— Det är svårt att från biologiska utgångspunkter, främst evolutionsläran, tänka sig att den enskilda individen skulle kunna ha någon speciell betydelse — det blir i stället arten som utvecklas för att till slut försvinna när livsbetingelserna för den blir alltför ogynnsamma och den inte hinner anpassa sig. — Därmed vill jag inte förneka religionens betydelse för människor; den ger naturligtvis många livsmod eller skänker stark personlig tillfredsställelse.

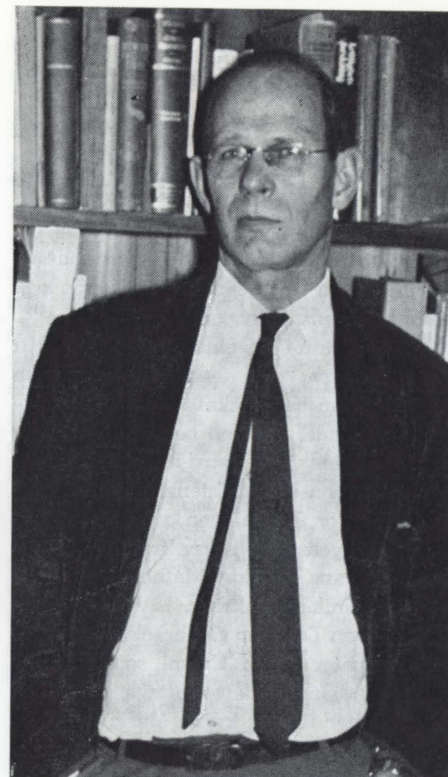
Den som säger detta är fil. dr. Bengt Hubendick, chef för Naturhistoriska museet i Göteborg. Hösten 1972 utkom han med "Läsebok för politiker — och alla andra. Basinsikt för en bättre värld" (Zindermans c:a 30 kronor). I ett avsnitt rekommenderas Folke Löfgrens bok "Den inre verkligheten. En biologisk analys av känslolivet" med orden: "Löfgren är religiös, har humanistisk kringssyn men står stadigt på en naturvetenskaplig grund. Han lyckas med konststycket att beskriva själslivet på ett biologiskt tillfredsställande sätt utan att förringa det finaste hos människan."

Men om människans betydelse i naturens förlopp har dr. Hubendick själv inte några höga tankar:

— Intelligens är naturens största misstag. Mänskligheten har fått möjlighet att föröda naturen och därmed också förkorta sin egen period på jorden. Till sist hade väl människan måst ge upp i alla fall, utan att behöva sträva efter att påskynda detta, men när vi nu lyckats skapa så mycket fint åt oss, vore det väl trevligare om det skedde senare än förr!

— Som jag ser det har de naturhistoriska museerna fått en ny och viktig funktion. Får vi allmänheten att förstå vad som kan hända vid så drastiska ingrepp i naturen som nu sker, är det möjligt att en bred och upplyst opinion ger stöd åt politikerna att arbeta på längre sikt för livsmiljöns bevarande. Några politiska stridsfrågor kan man knappast tänka sig att det blir; samförståndslösningar måste nås.

— Var och en måste inse att det finns absoluta gränser, inte bara ekologiskt utan också psykologiskt och etologiskt. Målet måste bli att nå balanserade kulturer, och ju längre vi dröjer med att förbereda oss för sådana, desto brutalare och smärtsammare blir anpassningsprocessen,

när den väl kommer — vare sig vi vill eller inte.

— Jag vill inte framstå som "domedagsprofet" och har ingen defaistisk syn på framtiden. Men det är nu nödvändigt att förklara vilka biologiska ramar mänskligheten har att hålla sig inom. Andra mål måste sättas upp än de i längden ohållbara som nu tycks vara förhärskande och eftersträfvade. Jorden är t. ex. redan överbefolkad (!) eftersom vi måste förbruka oersättligt naturkapital.

Finns det något exempel på mänsklig verksamhet som redan utgör en naturlig, cirkulär process och kan fortsätta under överskådlig tid?

— Inget som ligger nära till hands att peka på i varje fall. T. o. m. tidigare isolerade indianstammar — se bara på vad som händer i Brasilien! — och de gamla bondbyarna, som på sitt sätt levde i balans med naturen, har på sistone tvingats in i vår hetsjakt och därmed fått minskade möjligheter att bestå någon längre tid.

*

Vi kan bara konstatera att det är ett svalg befäst mellan å ena sidan hur tekniker och politiker, vilka f. n. styr utvecklingen och ofta tilltror varandra mycket stora möjligheter, och å andra sidan hur biologer föreställer sig att vår framtid — även på kort sikt — kommer att gestalta sig.

Bertil Nilsson

LJUDBEHANDLING MOT MIGRÄN

Om en ny, effektiv behandlingsmetod mot migrän har Harald Bergstam berättat för oss. Han har varit hos en fru Ingeborg Ankerbye på Kastelvej i Köpenhamn och fått sin migrän botad. Metoden är en kombination av elektronisk ljudbehandling och diet. Patienterna får i hörlurar lyssna till vissa ljud.

Fru Ankerbye har lärt sig metoden av sin sedan några år bortgångne make, dr. Kai Ankerbye, som i sin tur hade lärt den av en dansk-amerikansk läkare, Christian Volf.

Bergstam: "Christian Volf hade en teori att en frisk hjärna har ett speciellt ljudmönster. Flera sjukdomar, bl. a. migrän, kan bringa detta ljudmönster i oordning, men om man kan få ordning i ljudbanorna igen, kan patienten bli kurerad."

En del patienter behöver endast ett par behandlingar, andra 10—15 stycken. 15 behandlingar kostar omkring 400 danska kronor.

En klinik för denna behandling finns också på Ädelgate 19 i Köpenhamn, Inger Jørgensen.

ANTI-KVARISK LITTERATUR

Rönnells antikvariat, Birger Jarlgatan 32, Stockholm, tel. 08-20 21 63, har kommit ut med en katalog över intressant litteratur. Följande ämnesområden finns representerade: teosofi, spiritualism, swedenborgiana, flygande tefat, yoga, hypnos, buddhism, hinduism, homeopati, naturmedicin, waerlandism m. m.

UFO

Læs om de fremmede rumskibe

Læs UFO-aspekt

Rapporter — beretninger om kontakter
Videnskabelige nyheder

UFO-nyheder

Astronomi — rumfart
filosofi — nyheder om
møder o. s. v.

Læs UFO-aspekt

Det er ikke svært for en svensker
at læse dansk!

Abonnement 6 nr. årligt kun kr. 24:—

Skriv til

Fufos

Fredericiagade 40²
1310 København K.

ROSENKORSETS INTERNATIONELLA SKOLA

Som en introduktion till vår filosofi finns en fembrevskurs, som bl. a. tar upp följande frågor:

Har livet någon mening? Föds vi mer än en gång?

Finns det en universell lära bakom varje religion?

Finns det en högre förmåga inom oss själva?

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Rekvirera gratis genom:

Box 531 12, 400 15 GÖTEBORG 53

BOKRECENSIONER

DÄNIKEN I HÖGFORM — GÅR PÅ DJUPET

Upptäckten av Tutanchamons grav kan komma att förblekna vid jämförelse med vad upptäckten av ett bibliotek djupt nere i en grotta i Ecuador kan leda till — om det nu verkligen är texter och går att dechifrera.

"Jag fylls av en svindlande lyckokänsla. Grottsystemets upptäckare och hans advokat berättar att liknande tunnlar som den vi nu befinner oss i sträcker sig många hundra kilometer under jorden både i Ecuador och Peru. 240 meter har vi glidit ner till dessa rätvinkliga gångar med glatta väggar och plana tak som ser ut att vara glaserade. Guanoskikten kan bli nästan meterdjupa — massor av vråkliknande fåglar lever härnere och flyger ut och in genom de konstgjorda ventilschakt som hittats med 1100 meters mellanrum, 1,8—3,1 m långa och 80 cm breda..."

Det är Erich von Däniken som triumferande berättar om sitt grottbesök. Med Gudasäd (Berghs, ca 35 kr hft) gör han en ytterst kraftfull uppföljning av sina tidigare två boksuccéer. Han framlägger här nya, oerhört starka stöd för sin tes om att mänskligheten är ättlingar till eler i varje fall haft besök av rymdresenärer, "gudar". Runt hela världen finner han orm- och drakavbildningar som gamla symboler för rymdfarten.

Mera om grottbesöket:

"Vi kommer in i en jättesal med dimensionerna 110 x 130 m, nästan samma mått som för solpyramiden i Teotihuacan. Mitt i salen står ett bord, vid långsidan sju stolar. De tycks vara av ett självtempererande syntetmaterial men är tunga och hårda som stål. Bakom står djur: saurier, elefanter, lejon, krokodiler, jaguarer etc, alla i rent guld. Biblioteket består dels av plåtar, dels av millimetertunna metallfolier, uppskattningsvis några tusen. Av vad material? Varje blad är fyllt med skrift, bär en stämpel, är likformigt tryckt som i en tryckpress. Vad var det för ett folk som levde här?"

En av Dänikens kritiker frågade (i boken Khuon: Var Gud astronaut?) varför Däniken hämtar så mycket från gamla legender om besök från himlen och knappast nämner alla besök från underjorden, som också omtalas i gamla sagor.

Näväl, nu kan han ta upp dem också, om han så önskar. Enligt Däniken kan förlorarna i en kosmisk strid ha flytt till vår planet och för att undgå upptäckt

borrat sig ned i sådana här bergsmassiv. Därifrån kan de sedan ha stigit upp och besökt jordens bebyggare...

År 1965 stötte ungerskfödde arkeologen Juan Moricz på dessa underjordiska gångar sedan han lyckats vinna indianernas förtroende. Officiell bekräftelse på sin upptäckt fick han fyra år senare. Han har sökt fästa statsmaktens uppmärksamhet på de för forskningen oskattbara värdena, tydligen utan större framgång. Moricz och hans advokat Matheus Peña visar nu Däniken omkring.

Erich von Däniken får besöka och fotografera pater Carlo Crespi som av sina vänner indianerna fått mottaga guld- och silverskatter till sin kyrka Maria Auxiliadora i Cuenca. En guldstele (avbildad på färgfoto) med 56 tecken, desamma som finns på metallfolierna i den stora salen, utgör praktstycket i samlingen. Det rör sig tydligen om bokstäver eller symboler som kan ordnas till en skrift. Vem kan tolka texten så att vi får veta vad som där berättas?

Man måste fråga sig: vad händer nu? Skall år efter år gå, innan en högt kvalificerad vetenskaplig expedition med arkeologer, språkexperter och tekniker undersöker grottsystemet, guldskaterna och biblioteket? Vågar forskarna utan vidare tro att detta är bedrägeri?

Däniken illustrerar sin bok med häpnadsväckande fotografier, en del i färg, av guldföremålen och avbildningarna av figurer med hjälmar och antenner etc. Entusiasmerande som aldrig förr skriver han om vad människor jorden runt visat och berättat för honom och ideligen finner han belägg för att vår forntid omöjliga kan ha varit så primitiv till alla delar som den hittills vanligtvis framställts.

Denna hans tredje bok är så fantastisk att man ibland frågar sig: är det lögn och förbannad dikt tvärsigenom? Men nej, fotografierna talar sitt tydliga språk; till de läsare som själva skulle önska ta kontakt med hans informationskällor lämnar han adresserna dit; praktiskt taget allt han nu skriver om är av den art att det går att kontrollera. Kommer det att ske?

Däniken är förstas inte först med tankarna att vi har kosmiskt ursprung, att liv har funnits före jorden och att många tidigare kulturer varit tekniskt avancerade, i flera avseenden överlägsna vår, men han har kraftigare än någon annan hävdat dessa uppfattningar och lagt ned ett kolossalt arbete på att under strapatsrika resor jorden runt finna belägg för sina

älsklingsidéer.

Nu skriver han också om ett besök på Taiwan (till Peking hoppas han få komma så småningom för att studera de märkliga Baian Kara-Ula-protokollen) samt om resan till Temuen/Nan Madol, med dess stad under vattnet, där väldiga skatter lär finnas. Brasilien undgår han givetvis inte att fascinerar av. I Sete Cidades (ruinområdet Sju städer) hittar han på höga klippväggar teckningar föreställande astronauter, UFO, rymdstation!? En teckning stämmer väl överens med en indisk relief, som sanskritforskarna identifierat som en 'vimana', en flygapparat.

En av Dänikens önskedrömmar har gått i uppfyllelse! En tekniker har tagit upp hans idéer till undersökning. Den kände ingenjör Joseph F. Blumrich, född i Österrike, som i 14 år arbetat för NASA, läste i boken Olösta gåtor om de tekniska inslagen i Hesekiels visioner. Han tog sin bibel för att studera hela texten, i trygg förvisning om att kunna vederlägga "svamlet" på några minuter. Men det blev fröet till en intensiv fritidssysselsättning och Blumrich utkommer våren 1973 på tyska Econ-Verlag med en bok fylld av beräkningar kring Hesekiels uppgifter och en modern teknisk diskussion kring dem!

Däniken skulle inte stå att känna igen om han inte i polynesiernas ritualmasker ser goda avbildningar av raketbälten och enmanshelikoptrar, avsedda att fästa på ryggen. Han träffar fru Felicitas Barreto, som i tjugo år levtt bland indianerna i urskogen kring Rio Paru. Hon berättar bl a om Kayapo-indianerna, vilka "sedan urminnes tider" vid högtidliga tillfällen burit ritualdräkter av flätad halm till minne av himlavarelsen Bep-Kororotis framträdande hos dem. När man ser foton av dessa dräkter, tagna 1952, associerar man omedelbart till mänfararnas skyddsdräkter!

Nå, om nu det intelligenta livet på jorden skapats av rymdresenärer, "gudar", kan det ändra vår gudsuppfattning i stort? Ja och nej. Det löser inte frågan om en yttersta orsak, om livets uppkomst, utan förskjuter den bara. I sista kapitlet lägger Däniken ut en religiös uppfattning till beskådande.

Till sist må sägas att det lilla jag ovan refererar ur boken inte gör helheten rättvisa, allt går inte att komprimera i en enkel bokanmälan...

Bertil Nilsson

MÖJLIGHETERNAS VÄV

Den som inte läst biokemiprofessorn Gösta Ehrensvärds bok Före — efter (från 1971) bör först läsa hans förra året utkomna bok En väv av möjligheter (Aldus, ca 20 kr). Det är en inventering av de grundläggande faktorerna till den dystra framtidsvisionen. Huvudpartierna behandlar dock energiproblem.

De som betvivlade utgångspunkterna för resonemangen i Före — efter hittar säkert en del värt att begrunda i den nya boken. Annars har denna mera karaktär av lärobok för biologistuderande som önskar vidare tekniska perspektiv eller för tekniker och samhällsvetare som vill komplettera med biologiska aspekter.

Betydelsen av undervisning i medkänsla och besinning understryks starkt. Oavsett övergående kristillstånd har mänskligheten en solid bas att falla tillbaka på — kanske en ringa tröst för den som räknar framsteg med materiella mått. Visar sig svårigheterna på "över 4-miljardsnivån" olösliga, kommer vi alltid, tekniskt sett, att kunna överleva på enmiljardsbas i närkontakt med det biosfären ställer till förfogande (bondesamhället med vissa tekniska inslag). Men då måste vi handskas varligt med naturen, inte försöka "behärska" den utan leva med den.

Men till det behövs andra ideal, nya inriktningar. Ehrensvärd tror att en god målsättning på lång sikt med stimulerande innehåll kommer att ligga på det mentala planet och inte på det materiellt-tekniska. Det skulle bli ett sökande efter alltmer komplicerade sanningar, sökarglädjen i vetenskap och religion.

Finns det möjlighet till besinning eller väntar katastrofer som går ut över allt som mänskligheten hittills lyckats skapa?

Bertil Nilsson

En Walther Eidlitz-bok

Klockan är halvfyra i Agadir i Marocko. Från den högtalarförstärkta minareten i stadens centrum går budet ut över omgivningen, att det åter är bönestundens tid. Marockanerna kring mej på den strand som ger en glimt av oändlighet, jag ser den fortsätta och fortsätta mot en gråblå öppen himmel, jag ser havets ständiga rörelse där våg bryts mot dyning och brer ut sej innan den återgående rörelsen börjar, de försvinner för att uppgå i sin åkallan: La ilaha illa-l-lah — Gud är stor.

Jag har just avslutat min läsning av Walther Eidlitz' Livets mål och mening, utgiven på Aldus. Jag vet att jag skall recensera den för tidskriften Sökaren och jag vet att det inte går. Jag är full av intryck, jag är full av tankar, reflexioner kring det jag läst. Jag vet att jag läst mycket om gammalindisk uppenbarelse och hinduistisk livssyn. Därför vet jag att jag aldrig läst en bok där jag så påtagligt

famnat denna livssyn och förnummit en helhet, där jag tidigare sett så mycket styckevis och delat.

Samtidigt har min läsning varit svår. Där jag spontant, utifrån mitt sätt att se, reagerat med opposition, inom mej sagt "nej" eller "fel", har jag efter några sidor bläddrat tillbaka, jobbat med de ordsymboler jag bjudits och ånyo slagits av, hur olika kulturers språk ibland får oss att resa murar där sådana inte finns. En ovana att förstå ett visst användande av bilder, okunskap när det gäller deras tolkning eller ett egoistiskt eller begränsat synfält gör att man en stund, en tid, tyvärr oftast alltför länge, vägrar eller inte är förmögen att se parallelliteter eller en bakomliggande, identisk upplevelse.

Jag känner alltså att jag i gängse mening inte kan recensera boken. Plocka ut bitar och passager att argumentera emot. Eller fylla några spalter med beskrivningar av det som kan och skall läsas i boken, i sitt sammanhang. Jag vet, att om ett tag har orden sjunkit undan inom mej, många av dem har jag glömt. Men kvar finns något, en upplevelse av samma slag som då jag för några år sedan i Sökaren såg en bild av författaren, såg hans ögon. Där fanns ljus av den klarhet jag tidigare mött hos den danske vismannen Martinus och några andra. De ord i boken som täcker det jag menar lyder så här:

"Sattva-behäftad är den starka övertygelsen, att livets mening är att forska efter att man.

Rajas-behäftad är övertygelsen, att livets mål är att fylla de plikter, som påbjudits människorna.

Tamas-behäftad är övertygelsen, att livets mål är att ej beakta (dessa plikter).

Men den starka övertygelsen att tjänande av Mig

är livets mål, är fri från gunas."

Per Ragnar

Parapsykologin och det eviga livet

heter en bok skriven av Bertil Petersen, civilingenjör och forskare vid FOA (Larson 1972, 140 sid., pris 38:50 inkl. moms). Författarens huvudsyfte är "att förklara hur tron på en Skapare, på naturvetenskapen och på parapsykologin mycket väl kan infogas i samma tankesystem". Han vill också ge "ett förslag till förklaring av lidandets problem". Utifrån bland annat parapsykologiska fenomen (kända spontanfall och experiment av äldre datum refereras) härleder förf. existensen av en immateriell värld och menar att "till allt materiellt finns sannolikt en immateriell korrespondens". Så långt kan man följa med, men svårare blir det när förf. diskuterar skapelsen. Han växlar ogenerat mellan att diskutera uppkomsten

av en begränsad del av universum och världsalltet som helhet. Resultatet blir en mycket oklar framställning, vilket f. ö. utmärker större delen av boken. Efter en del teologiska resonemang kommer han på bokens sista sida till följande slutsats om huvudfrågan, lidandet: "Med all önskvärd tydlighet visar oss Jesus, att lidandet beror på tillfälligheternas spel samt människors ondska och dumhet". Underförstått är att lidandet i denna värld egentligen inte spelar någon roll, eftersom man sedan får uppleva det eviga livet i den immateriella världen: "Han (Jesus) visar oss också, då han mot slutet av sitt fruktansvärda lidande inte kan återhålla ett rop till Gud om hjälp, att den enda hjälp Gud kan ge, är att ta honom till sig i den immateriella världen." Men detta förefaller mig vara ett mycket magert resultat när man vill komma med en förklaring på lidandets problem. Jag kan inte rekommendera boken.

Nils-Olof Jacobson

KLUBB KAMELEN

Själagårdsgatan 17, Stockholm

Föredrag, diskussioner, musik m. m.
Fredagar o lördagar 19.00—23.00,
onsdagar 19.00—22.00.
Program sänds på begäran.
Ring 10 30 10!

- 16.3: Indiska myter, sagor, legender — L. A. Adelskog
- 17.3: Forntidens teknik enligt Kjellson — I. Troëng
- 21.3: Diskussion om drömmar
- 23.3: Samma som 16.3
- 24.3: Grafologi — H. Scheike
- 30.3: Samma som 16.3
- 31.3: Olika medvetenhetstillstånd — G. A. Pettersson
- 6.4: Makrobiotik — I. Clausnitzer
- 7.4: Antroposofi — U. Lemke
- 27.4: Lamornas Tibet — L. A. Adelskog
- 28.4: Avspänning — E. Strömstedt
- 4.5: Yogier, mystiker i Tibet — L. A. Adelskog
- 5.5: Släktforskning — C. Andrae
- 9.5: Diskussion om läkare, präster o psykologer
- 11.5: Mila Repa, Tibets store yogi — L. A. Adelskog
- 12.5: Indisk afton

BODHI

Buddhistisk kvartalstidskrift
Prenumeration helår 25:—
Pg. 49 04 34-8, betalningsmottagare:
Sällskapet för Buddhistisk Information,
c/o Långström
Nybrogatan 72 V
114 41 Stockholm

SM:

SPIRITUALISMEN

Nej, jag är inte spiritualist. Men jag tycker spiritualismen är **en intressant religion**, en som får tas på allvar och som kan spelas ut mot andra, mer etablerade religioner. Spiritualismen har en intressant beskrivning av livet efter detta, i den s. k. andevärlden. Ingen av världsreligionerna har, såvitt mig är bekant, några egentliga informationer att ge om ett liv efter döden (frånsett reinkarnationstanken). Man bara påstår att livet fortsätter, och man talar diffust om salighet och osalighet. Spiritualismen däremot ger **en bild** av det andliga liv som anses efterfölja det jordiska. Den bilden är grundad på paranormala psykiska upplevelser, och väsentligt i den är att varelserna i den andliga världen skapar sina omgivningar med tanken: andevärlden är en tankevärld. Spiritualismen ger en bild av livet efter döden som är "seriös" i den meningen att den inte är "gripen ur luften" utan grundad i fenomen, som existerar i verkligheten och kan studeras vetenskapligt. På det sättet framstår den som en modern livsåskådning.

Men jag är inte spiritualist. Det som spiritualisterna främst samlar sig kring är ju de mediala fenomenen, när de uppträder på seanser, framför allt transtal och klärvoajans-klärådians och i någon mån automatisk skrift, psykograffänomenet och borddans. Kanske finns det något i spiritualismen som håller inför en noggrann utforskning, men till det räknas knappast seansinstitutionen. Mitt bestämda intryck av seansfenomenen, så som jag upplevt dem och läst om dem i kritisk, vetenskapligt inriktad litteratur, är att de inte får förklaras som kontakt med en andevärld utan har sin rot i människans undermedvetna, alltså de skikt av psyket som finns dolda under medvetandets yta.

Det är väl också så att parapsykologerna mer och mer kommer underfund med att det mänskliga psyket har egenskaper och förmågor som tidigare varit alldeles okända

för vetenskapen, att psyket är mycket djupare och rikare och mer sammansatt än man tidigare har trott och att de s. k. mediala fenomenens förklaring finns hos människan själv.

Men spiritualismen är inte bara mediala seansfenomen utan även upplevelser av utomkroppslighet, synner på dödsbädden, uppenbarelser av döda, och dessa spontana fenomen förefaller mig för närvarande mer intressanta och ur spiritualistisk synpunkt mer givande.

I närheten av spiritualismen, så att säga, ligger väl de fall som tyder på reinkarnation. Och på reinkarnation har jag en teoretisk tro, men den är inte så levande. Jag går inte omkring "i vardagslag" och tror på återfödelse. Men jag har en teoretisk föreställning att vi alla återföds, vilken jag grundar på studium av vederhäftigt undersökta fall, framför allt i professor Stevensons "Twenty Cases", samt egna reflexioner kring detta.

Jag har också en teoretisk tro på verkligheten i ut-ur-kroppen-upplevelser, vilka visar att psyket kan existera utanför den fysiska kroppen och antyder att "själen" lämnar kroppen vid döden.

Men spiritualist är jag inte. Jag understryker detta för att klargöra min egen ställning och för att jag ogärna vill gälla för att vara något som jag inte är.

Det förefaller mig som om de vanliga spiritualistiska seanserna är en illusionernas värld. Men jag anser att man för närvarande bör vara försiktig med tolkning av spiritualistiskt-parapsykologiska företeelser — om man vill vara försiktig med sanningen.

Följande bokbuckett kan jag rekommendera som lämplig, grundläggande litteratur: Björkhem, Det okulta problemet; Holmberg, Den osannolika verkligheten; Jacobson, Liv efter döden?; Lange, Jordskred?; Qvarnström, Parapsykologi; Schjelderup, På gränsen till det okända; Tyrrell, Parapsykologi.

SÖKAREN

Nr 3 1973 Årgång 10

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Postgirokonto: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Konsulter:

Roland Adlerberth

Nils-Olof Jacobson

Bo R Ståhl

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 32:—

Halvår 17:—

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postbox 128, 00 101 Helsingfors 10, postgiro 53 33 2. Helår kostar då 24 mk, halvår 13 mk.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 400:—, halvsida 250:—, småannonser 8:— per cm men minst 24:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB

Ljusdal 1973

INNEHÅLL:

Barbro Karlén 1

Olle Wedholm:

Ljusmeditationer 3

Thomas K:son Hultberg:

Baha'i 4

Varför Baha'i? 8

Litet samtal med Birgit Lange 11

Nils-Olof Jacobson:

Talar de döda på band? 12

Sri Chinmoy och hans andliga väg 14

Curt Liljenström:

Nio frågor om kristendom 16

Bertil Nilsson:

Intervju med dr Hubendick 21

Bokrecensioner 22

SM:

Spiritualismen 24